Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 31. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 17-го ЛЮТОГО 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 17, 1984 No. 31. VOL. XCI.

Похорон І. Керницького відбудеться в суботу

Св. п. І. Керницький

Ню Йорк. — Як уже було інформовано у числі „Свободи" з 16-го лютого ц.р., в нюйоркському шпиталі Кабріні помер на 71-му році життя св. п. Іван Керницький-Ікер, письменник-фейлетоніст і гуморист, народжений 1913 року в селі Суходолі, тепер Львівська область в Україні.

В роках 1933-39 І. Керницький працював журналістом у видавництві Івана Тиктора у Львові. Тут почав вперше друкуватися. В 1934 році появилось його перше оповідання „Святоіванівські вогні", а потім „Мій світ", „Село говорить", а на еміграції: „Циганськими дорогами", „Перелетні птахи"; з драматичних творів „Сіль землі", „Король стрільців", „Квіт папороті", „На ріках вавилонських" та інші. Він був відомий також як фейлетоніст і співробітник гумористичних журналів та газет. Писав під псевдонімами „Іван", „Ґзимс", „Ікер". До З'єднаних Стейтів Америки прибув в 1949 році і зараз таки включився в працю в українських видавництвах та в щоденнику „Свобода", де він був понад 20 років постійним співробітником і числився одним із редакторів. Писав також свої фейлетони до гумористичного журналу „Лис Микита".

П'єси І. Керницького „Листопадовий День" і „Король стрільців" ставили в минулому році Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької і Український Драматичний Театр „Заграва" в Торонто. Постановки знайшли широке схвалення публіки і прихильні рецензії.

Не зважаючи на перетяження письменницькою і редакторською працями, св. п. І. Керницький був союзовець з „крови і кости"; був головою 457-го Відділу УНС „Культура", побував на Конвенціях, був членом Об'єднання Українських Письменників „Слово" в екзилі, членом багатьох інших організацій, постійним членом Літературно-Мистецького Клюбу, цікавився усіми проявами українського громадського і культурного життя.

Похоронні відправи розпічнуться Панахидою в п'ятницю, 17-го лютого, о год. 8-ій вечора, в похоронному заведенні Петра Яреми при 29 Схід 7-ма вулиця; похорон в суботу, 18-го лютого до церкви св. Юра, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку.

ВЕЧІР ПІСНІ І ГУМОРУ ВІДКЛИКАНО

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що з уваги на смерть Івана Керницького-Ікера, який був почесним членом цього Клюбу, — Вечір пісні і гумору, що мав відбутися у п'ятницю, 17-го лютого, відкликано.

СУА в Клівленді влаштовує конференцію

Клівленд, Огайо. — Округа Огайо Союзу Українок Америки влаштовує одноденну конференцію в рамках „Тижня жінки в історії", спільно зі Стейтовим університетом у Клівленді і з підтримкою чотирьох інших жіночих організацій Клівленду. Головним промовцем буде д-р Марта Богачевська-Хомяк, знавець українського жіночого руху. Ця конференція буде у приміщеннях Стейтового університету і триватиме від 9:30 до 3:00 год. по полудні в суботу, 3-го березня ц.р..

У неділю, 4-го березня, у залі катедри св. Володимира в Пармі, Огайо, відбудеться Свято Жінки-Героїні, у 30-ліття трагедії 500 жінок, що згинули в Кінґірі, та в 100-ліття Українського Жіночого Руху. Доповідатиме знову д-р М. Богачевська-Хомяк. Після доповіді відбудеться мистецька частина.

Р. Мороз — нова бібліотекарка Колеґії св. Андрея

Р. Мороз

Вінніпеґ, Ман. — Раїса Мороз, яка в 1982 році отримала звання маґістра з бібліотекарства в Розарі коледжі в Чикаґо, розпочала ще при кінці 1983 року працю бібліотекарки в колеґії св. Андрея, — інформує газета „Український Голос — Канадійський Фармер", яка появляється у Вінніпеґу у числі з 9-го січня ц.р.

Попередньо Р. Мороз закінчила успішно студії у Львівському університеті в 1960 році. Опісля вона працювала як учителька в Горохові в середній школі і в Іванофранківському педагогічному інституті (1961-1971). Від 1972 року, аж до звільнення з праці в 1979 році Р. Мороз працювала бібліотекаркою в Іванофранківську.

Будучи дружиною українського дисидента Валентина Мороза, вона зазнавала переслідувань з боку совєтських органів безпеки КҐБ і шиканів місцевої влади. В 1979 році їй дозволили виїхати на Захід разом із сином Валентином. Після короткотривалої праці в „Пролозі", Р. Мороз повернулася до свого первісного фаху бібліотекарства, продовжувала студії у Чикаґо, а потім переїхала на сталє перебування до Канади.

Призначення Р. Мороз бібліотекаркою Колеґії св. Андрея, — пише згадана газета, — є фаховим збагаченням персоналу цієї виховно-наукової установи.

Відбувся панель про переслідування релігії в СССР

Чикаґо (УСАЧ). — В четвер, 9-го лютого ц.р., тут, в Іллинойському університеті, відбувся панель на тему „Переслідування жидів і християн за Залізною заслоною". Організували панель Українська Студентська Асоціяція (УСАЧ), Гіллел (жидівська міжуніверситетська студентська організація) і Джан-Пол II Сентер (римо-католицький студентський центр). Від УСАЧ у плянуванні імпрези взяли участь голова Микола Забродський і дорадник проф. Богдан Рубчак.

В панелі виступала сестра Енн Ґіллен і проф. Василь Маркусь. Сестра Ґіллен, римо-католицька монахиня, є директором організації, яка складається з представників різних віровизнань і займається допомогою переслідуваним жидам в СССР. В короткій, ерудитній і дотепній доповіді сестра Ґіллен характеризувала жахливий стан переслідування за жидівську віру в СССР, доводячи свої твердження точними й переконливими даними. Її широка обізнаність з життям жидів в СССР дивувала не тільки жидівсько-американських студентів, але й тих слухачів, які недавно прибули з Росії й України.

Д-р В. Маркусь, професор університету Лойола в Чикаґо й відомий вчений та громадський діяч, до своєї теми підійшов з історичного боку, коротко подаючи хроніку переслідування українських релігійних груп від революції аж до сьогодні. В другій частині виступу доповідач цікаво накреслив сучасний стан переслідування релігії в Україні. Доповідь проф. Маркуся була зразково підготована й прочитана.

Дискусія над доповідями тривала приблизно півтори години. Панелісти, доповнюючи й уточнюючи свої власні твердження й один другого, розповіли про совєтські злочини супроти українських баптистів, переслідування вірних в балтицьких республіках та віровизнань нехристиянських народів СССР. Сестра Ґіллен зворушливо говорила про Великий голод в Україні 1932-33 років та про арешти української церковної католицької ієрархії в 1945 році.

Численні питання й завваги студентів у авдиторії, іноді наївні, але завжди щирі й серйозні, без ніяких ноток нетакту, були пройняті великим співчуттям до переслідуваних в СССР — українців, жидів, балтійців. Авдиторія, більшість якої складаласая з молодих жидів-американців, виявила велике зацікавлення до України й українців.

Владика В. Лостен візьме участь у святкуваннях 92-річчя Патріярха в Римі

Стемфорд, Конн. — З єпископської канцелярії Стемфордської епархії повідомляють, що Владика Василь Лостен відлетів в середу, 15-го лютого, до Риму, щоб взяти участь у вшануванні Патріярха Йосифа, якому в п'ятницю, 17-го лютого, сповняється 92 роки.

У цей день в Римі відбудеться спеціяльна програма з участю деяких Владик, священиків, членів монаших чинів і семінаристів.

У неділю, 19-го лютого, буде відправлена Архиєрейська Служба Божа Подяки, головними служителями якої буде Архиєпископ-Митрополит Максим Германюк з Канади. Свою участь заповів також Владика Михаїл з Франції.

Наступного тижня Владика Максим, Михаїл і Василь відбудуть наради в справі підготовки до 1000-ліття хрищення України-Руси.

УКРАЇНЦІ В ДЕПАРТАМЕНТІ ОБОРОНИ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Деякі з учасників святкувань січневих роковин. Третій справа — полк. М. Кравців; другий справа — головний промовець д-р В. Ґарбер.

Вашінгтон. — Започатковане минулого року відзначування Дня Незалежности і Соборности України в Департаменті оборони відбулося знову тут в дні 27-го січня ц.р.

Понад 60 українців, які працюють на різних становищах у Департаменті оборони, зібралися на полуденок тут, в Офіцерському клюбі Форт Меєр. Полуденок спонзорували американські військові старшини українського роду. Тим разом організаторами полуденку були майор Леонід Кондратюк і старшина Юрій Петренко, обидва з американської армії.

Головним господарем цьогорічного полуденку був полковник, генерал-номінат Микола Кравців. Полковник М. Кравців, випускник військової школи у Вест Пойнті, є тепер військовим дорадником новопризначеного заступника секретаря оборони Вілліяма Г. Тефта, другого по ранзі представника в Департаменті оборони.

Полковник М. Кравців привітав усіх присутніх і провадив полуденком. Він підкреслив важливість для українців свята державности і їхнє виїмкове зрозуміння боротьби проти совєтсь-

Закінчення на ст. 7.

ВИДВИГАЮТЬ СУМНІВИ ЩОДО СТАНУ ЗДОРОВ'Я К. ЧЕРНЕНКА

Москва. — Як нормальний ритм життя поволі повертається до Москви та Совєтського Союзу взагалі після тривожних днів довготривалої хвороби, а потім смерти Юрія Андропова, західні дипломати починають сумніватися в стані здоров'я нового совєтського лідера Константина Черненка.

На похоронах Андропова новий 72-літній совєтський лідер важко дихав. Це ясно бачили присутні на похоронах. Серед присутніх був лідер британської соціял-демократичної партії Дейвид Овен, який є лікарем по професії. Повернувшись до Лондону, д-р Овен сказав у телевізійному інтерв'ю про Черненка слідуюче: „ Він має те, що ми називаємо емфиземою, тобто утруднення дихання. Це недобра хвороба. Вона має тенденцію викликати захворювання серця".

Такі самі висновки зробили інші західні медичні спеціялісти, які спостерігали за похоронами по телебаченню. Крім проблем дихання Черненка, особливо явних, коли він піднявся на трибуну мавзолея, експерти завважили його згорблені плечі, труднощі тримати піднято для привітання руку, а також нерівний голос під час виступу.

Офіційно західні лідери, які зустрічалися з Черненком після похоронів, говорили, що він виглядав здоровим. Приватно справа виглядала інакше. Один західній лідер сказав своєму послові в Москві: „Я боюся, що ви будете змушені повторити це ще раз", маючи на увазі формальності, пов'язані з офіційними похоронами, які відбулися в листопаді 1982 року для Леоніда Брежнєва і тепер Юрія Андропова.

Посол, який передав цю заввагу, від себе додав, що Черненко „не був такий зломаний, як Брежнєв при кінці життя, але звичайно, не дуже сильний".

Емфизема — це хворобливий стан, пов'язаний з розширенням легенів, і одним із її симптомів є утруднення дихання. Особи з такою хворобою є дуже легко сприйнятливі на будь-яке зараження дихальних органів.

Як відомо, на весні минулого року Черненко п'ять тижнів не появлявся публічно, і офіційно повідомляли, що він хворів спочатку на бронхіт, а потім на запалення легенів.

ЗСА допоможуть Ґренаді закінчити будівництво летовища

Вашінгтон. — Керівник тимчасового уряду Ґренади заявив у вівторок, 14-го лютого, що американська Агенція міжнародного розвитку вирішила порадити продовжувати будівництво міжнародного летовища на острові, того самого летовища, яке будували кубинці при совєтській допомозі та яке мало служити вихідною базою для дальшого проникнення і аґресії Москви в районі Центральної Америки.

Офіційний представник ЗСА, який не бажав називати свого прізвища, підтвердив, що 24 мільйони долярів потрібні для закінчення будівництва, і що ЗСА готові дати 15 мільйонів цієї суми. Решту суми Ґренада отримає з інших джерел.

Бретвейт сказав, що летовище вже коштує Ґренаду понад 40 мільйонів долярів від початку будівництва в 1980 році ще за життя прем'єр-міністра Моріса Бишопа. Крім того, Куба вклала понад 65 мільйонів долярів, включаючи готівку, кошти робочої сили і будівельних матеріялів.

До жовтня минулого року Адміністрація Р. Реґена виступала проти будівництва летовища, бо знала, що воно будується кубинцями для кубинських і совєтських цілей.

Тепер державний секретар Джордж Шулц, перебуваючи коротко на острові минулого тижня, заявив, що він підтримує завершення будівництва. Він сказав: „Уряд Бишопа мав аґресивні наміри, новий режим має зовсім інші пляни".

У СВІТІ

ЗАСТУПНИК ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА Ізраїля Давид Лєві скаржився перед речником американських жидів про те, що Адміністрація Роналда Реґена не порадилася з Ізраїлем перед вирішенням вивести морську піхоту з Бейруту та про запрошення президента Єгипту Госні Мубарака і короля Йорданії Гуссейна до Вашінгтону на переговори. Виступаючи на конференції президентів Великої американської жидівської організації, яка проходить у Єрусалимі, Д. Лєві заявив, що помилки в політиці Адміністрації Р. Реґена дозволили Сирії стати диктатором у цьому районі.

ІРАК ЗНОВУ збомбардував у вівторок, 14-го лютого, шість іранських міст і заявив, що іракський обстріл був у відплату за іранський обстріл іракських міст у понеділок. Потім іракський уряд повідомив про припинення обстрілів іранських міст щонайменше на тиждень, якщо Іран припинить обстрілювати і бомбардувати іракськкі міста.

ШВЕДСЬКА ВІЙСЬКОВОМОРСЬКА фльота скинула у вівторок, 14-го лютого, в море 10 глибоководних спеціяльних бомб проти запідозреного чужоземного підводного човна, який правдоподібно знаходиться на дні недалеко військовоморської бази Карльскрона. Військовий речник, повідомляючи про скинення мін, не сказав нічого про наслідки. Речник також сказав, що військовоморська фльота уповноважена закласти глибинні міни на дні навколо бази Карльскронен, але не сказав, чи такі міни вже поставлені.

КИТАЙ ПЛЯНУЄ ЗАДОВІЛЬНИТИ своїх генералів і влаштувати велику військову параду в Пекіні на відзначення 35-ої річниці комуністичної влади в Китаї. Дипломатичні джерела говорять, що це буде перша така парада від початку 1960-их років. Дипломати кажуть, що в параді візьмуть участь всі три роди китайських військ у новій військовій формі, показуючи також нове озброєння і військову техніку. Парада відбудеться на площі Тянанмен, де 1-го жовтня 1949 року Мао Дзе-донг з палацу „Ворота неба" проголосив утворення Китайської Народної Республіки, китайської комуністичної держави. Армія звичайно проводила паради за совєтським зразком, але ця традиція припинилася на початку 1960-их років. Тепер її відновлюють уже в китайському стилі.

ЗАХІДНІ КОРЕСПОНДЕНТИ повідомляють з Індії про те, що там у стейті Пунджаб продовжуються страйки, демонстрації та безпорядки з новою силою. Щонайменше дев'ять осіб були вбиті, а 100 поранені у вівторок, 14-го лютого, під час безпорядків у п'ятьох містах. Цього разу безпорядки організували гіндуси проти сікхів, які вимагають автономії.

ЛИВАНСЬКІ ВІЙСЬКА ПОТЕРПІЛИ ПОРАЗКУ

Бейрут, Ливан. — Підтримана Сирією міліція друзів завдала у вівторок, 14-го лютого, сильну поразку ливанській армії в горах на південний схід від Бейруту. Це була вже друга поразка ливанської армії за останні вісім днів і особисто поразка для президента Ливану Аміна Ґемаєля.

Після 18 годин наземних боїв, артилерійського вогню, і бомбових ударів чотверта бриґада ливанської армії була змушена покинути свої становища вздовж хребта гір біля столиці Ливану і відступити до прибережного містечка Хальде. Речник друзів заявив, що Хальде також зайняте друзами, але покищо не було підтвердження цього з незалежних джерел.

Американські військово-морські кораблі відкрили вогонь своєї корабельної артилерії, але очевидці говорять, що американська корабельна артилерія не допомогла ливанській армії можливо тому, що її вогонь прийшов занадто пізно, тобто тоді, як частини ливанської армії були розбиті і безладно тікали.

Речник Білого Дому заявив, що американська корабельна артилерія виступила в обороні американської морської піхоти, а не частин ливанської армії.

В Дамаску лідер друзів заявив, що Сирія забезпечила його міліцію в Ливані достатньою кількістю боєприпасів і легкої зброї щонайменше на тиждень боїв. Як лідер друзів Валід Джумблят, так і сирійські офіційні представники остерегли, що у випадку продовження обстрілу американською корабельною артилерією або летунством становищ друзів і сирійців, вони можуть приступити до відплатних дій.

Президент Ґемаєль, який був ізольований у своєму палаці в передмісті Бейруту Баабда, несподівано відлетів на північ Ливану, щоб зустрітися з колишнім президентом Сулейманом Франджіє, лідером опозиції, яку підтримує Сирія.

В АМЕРИЦІ

ПЛЯН СЕНАТОРА Едварда Кеннеді і конґресмена Ричарда Ґепгардта, демократа з Монтанти, щоб обмежити видатки на медичні програми Медікейд і Медікер шляхом зменшення виплат лікарям і шпиталям і встановлення певної норми, яку лікарі не повинні переступати, не знайшов схвалення у законодавців і викликав критику багатьох крайових забезпеченевих компаній, заявили речники Адміністрації президента Роналда Реґена. Урядові речники підозрівають, що пропозиція Е. Кеннеді правдоподібно була подумана, як перший крок до встановлення загального крайового медичного забезпечення. З тією думкою він вже виходив раніше, але тоді також не знаходив зрозуміння в урядових колах і в приватних компаніях, зокрема забезпеченевих. Найбільше однак супротивлялося Американське лікарське товариство і компанії, які виробляють медикаменти. Не зважаючи на спротив у ЗСА вже існує тенденція до основної зміни на відтинку медичного забезпечення на взірець забезпечень в европейських країнах, чи хочби в сусідній Канаді, — кажуть спостерігачі.

В СЕРЕДУ, 29-ГО ЛЮТОГО розпічнеться формальне переслухання в Сенаті у справі затвердження Едвина Міса на становище генерального прокуратора. На це становище найменував Міса президент Роналд Реґен після резиґнації з цього посту Вілліяма Френча Смита. Сенатська юридична комісія плянує переслухати цілий ряд вже зголошених осіб, в тому числі представників оборони громадських свобід, які закидають Місові неґативне ставлення до так званих меншин, зокрема до неґритян і пуерторіканців. Сенатор Говард Меценбавм, демократ з Огайо і один з членів юридичної комісії, перевірятиме фінанси Міса і його пов'язаність з багатьма фінансовими інституціями.

КАТРІН СТАББЛФІЛД-Вілсон, 44-річна мати п'ятьох дітей, призналася коротко перед початком суду над нею, що вона очолювала одну з найбільших в ЗСА порнографічних організацій і продукувала фільми з участю малолітніх дітей. Такий „бизнес" приносив їй і її спільникам понад 500,000 долярів чистого доходу в річному відношенні. Процес над згаданою „бизнесменкою" викликав в Лос Анджелесі і в цілій Каліфорнії велике зацікавлення преси і громадських установ, які вже віддавна стараються про окремий законопроєкт, який захороняв би дітей перед надужиттям несовісних одиниць.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН повідомив обидві палати Конґресу, що З'єднані Стейти Америки не можуть залишити на призволяще своїх ливанських приятелів і що виведення американських морських піхотинців з Бейруту і перекинення їх на військові кораблі, цілком не означає, що ЗСА залишають Ливан. При тому Президент поінформував законодавців вичерпно про існуючу в Ливані ситуацію і про долю теперішнього послабленого уряду президента Аміна Ґемаєля, який є задеклярованим приятелем Америки. Звідомлення Р. Реґена рівночасно відкидає закиди багатьох консерватистів, які кажуть, що Адміністрація цілковито міняє свою політику у відношенні до Ливану. Секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер і державний секретар Джордж Шулц не виключають заміни американських, французьких, британських і італійських вояків, вояками інших демократичних держав, або збройними силами Об'єднаних Націй.

ЗАЯВА СЕКРЕТАРЯ морської фльоти Джана Лемана, що тяжка артилерія на військових кораблях стаціонованих у водах Ливану не так захороняє морських піхотинців на суходолі, як обороняє інтереси уряду президента Аміна Ґемаєля, викликала невдоволення у Білому Домі і Пентагоні, бож кожному ясно, — заявив Леррі Спікс, — що ЗСА стримлять до встановлення одного авторитетного уряду і ніколи не будуть підтримувати тих сил, які стримлять до розширення громадянської війни і розпалювання ненависти між поодинокими фракціями.

У наступному числі Українського Тижневика:

In The Weekly, February 19:

- Special section dedicated to the 90th anniversary of the establishment of the Ukrainian National Association, featuring photo centerfold.
- Sen. Percy protests barring of Radio Free Europe/Radio Liberty reporters from Sarajevo Winter Olympics.
- From our pages in 1950, Sounds and views, Panorama, plus our regular features.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тільки одна сторона медалі

Деякі американські консервативні часописи і журнали слушно коментують, що у вільному світі далі „полюють на нацистських воєнних злочинців", майже зовсім не вказуючи на жертви російського комунізму як в СССР, так і в сателітніх країнах.

Згадуючи це, в ніякому разі ми не відмовляємо будь-кому його права притягати до судової відповідальности тих проступників, яким дійсно доказано, що вони вбивали невинних людей з рамени нацизму.

Це влучно реферує З. Майкл Шаз, мадяр з походження, який пише статті на міжнародні теми („Ню Йорк Трібюн", 8-го лютого 1984 року).

Під проводом совєтського командування у Мадярщині в 1945-46 роках розстріляно 9,000 осіб, включно з колишнім президентом Ляшльо Бардоссі, єдиним „злочином" якого був його підпис із згодою на виповідження війни проти СССР; зробив він це під натиском Гітлера.

„Я також пригадую", — пише Шаз, — „вбивників в Совєтській Україні під час штучного голоду в 1933 років, коли 'кулаків' насильно забирали з домів і депортували. Тим, хто лишався по селах, заборонено під карою смерти збирати поживу. Смерть 4-ох мільйонів (щонайменше 7 мільйонів) кличе до пімсти так само як і смерть мільйонів европейських жидів..."

Далі автор згадує про долю німецьких воєнно-полонених. З 90,000 німецьких вояків, що піддалися під Сталінґрадом, лише 5,000 повернулося до Німеччини після війни. Із 300,000 депортованих мадярів, тільки половина повернулася до Мадярщини в 1947 році. В Мадярщині і Румунії знищено середню верству населення.

„А що сказати про вбивства (совєтами) та смерть в наслідок голодування депортованих з Балтицьких країн під час Другої світової війни. Або пімста на українцях з боку совєтів, коли загинули мільйони в Україні, Білорусі і Балтицьких країнах за те тільки, що вони сподівалися, що Гітлер підтримає їхні змагання проти Сталіна", — пише згаданий автор.

Згідно з обрахуваннями західніх спеціялістів у совєтських справах, перед вибухом Другої світової війни в совєтських концтаборах було понад 14 мільйонів в'язнів. Під час і після війни це число значно збільшилося з масовими депортаціями з неросійських країн у СССР і сателітніх державах. Те число дещо зменшилося після т. зв. „Хрущовської амнестії" в 1956 році. Одначе, з цієї амнестії користали здебільшого „уґоловні в'язні (тобто кримінальники, а не політичні. Хочі в категорії випущених були українці, яких депортовано без суду.

Звичайно, — пише Шаз, — коли про ці злочини Москви говорити представникам американської чи іншої західньої преси, завжди можна почути стереотипну відповідь: „Всі ці злочини доконано десятки років тому і висувати їх тепер немає жадного змислу"

Згаданий автор кінчає: „Якщо совєтські й інші комуністичні злочини є ділами минулого, то також повинні ними бути ті злочини, за які тепер Департамент справедливости потягає до відповідальности (здогадних воєнних „злочинців"), користуючись навіть „доказами, що їх передають совєтські власті..."

Досі так велося, що американська громадськість є постійно інформована тільки відносно злочинів нацистів, що тривали 10-12 років, тоді коли злочини комуністичної Москви або цілком промовчують або їх інтерпретація торкається тільки найновіших часів, а саме комуністичних злочинів у Камбоджі чи Афганістані, а замовчують ті злочини комуністичної Москви, які вони поповнили протягом 66-ти років свого існування на цілому ряді поневолених у СССР народів, а також серед народів европейських. Злочини не менші, якщо не гірші за нацистські, доконувала червона Москва і в тому самому часі, коли здійснював свої злочини нацизм, і перед тим і після того, протягом, як сказано, 66-ти повних довгих років і немає ніяких познак на те, що ці злочини супроти людства скоро припиняться.

В ОЧАХ ПОЛІТИЧНИХ аналітиків з-посеред демократичних кандидатів на президента Волтер Мондейл є найбільше зорганізований і розпоряджає добрим партійним апаратом; Джессі Джексон є найкращим оратором; найбільш бідним — Ернест Голлінгс; добрим учнем — Джордж МекҐоверн, найбільш консервативним — Рубін Ескю, найбільш пристійним — Ґері Гарт; найбільш впертими, завжди готовими до дуелю — Джан Ґленн і Ален Кренстон.

Олександер Татомир

У ТЕНЕТАХ КОМУНІЗМУ

II

Світова Рада Церков

Згаданий вище Сейфер відвідав у Женеві генерального секретаря головної квартири СРЦ Пилипа Поттера, духовника із Західньої Індії. Він хвалив життя у Східній Німеччині і твердив, що наука Маркса часто є корисною при аналізі світових проблем та ставав в обороні допомоги СРЦ терористами у Зімбабве й Намібії. Сейфер показав книжечку, видану СЦР, де пишеться, що міжнародна капіталістична система противиться поняттю справедливости та заперечує провідництво Христа й тому є шкідлива.

Членом СЦР є Російська Православна Церква, що стала послушним сателітом офіційної атеїстичної совєтської держави.

В часі Світової Конференції СЦР у Ванкувері, Канада, 1983 року, не впало ні одне словечко осуду під адресою Совєтського Союзу за переслідування у Польщі, або в Афганістані. Червоний Китай названо „моделем", Кубі висловлено празнання, а ввесь осуд зарезервовано для ЗСА за діяльність у Центральній Америці й для прозахідних урядів у Ель Сальвадорі та Ґватемалі. Південна Америка є під постійною атакою СРЦ.

Найпотужнішим комітетом СЦР є „Програма поборювання расизму". Недавно половину її допомоги на суму 446,000 долярів приділено чотирьом протидержавним групам в Африці. Головним обдарованим є (Південно-Західня Африканська Народна Організація (СВАПО) для сприяння легальній та гуманітарній допомозі. Тому що ніхто не контролює, як згадані організації зуживають допомогу, виходить, що світове об'єднання християн дає фонди на комуністичні партизанські банди, які в їхній „визвольній боротьбі" в Родезії та Південно-Західній Африці постійно вбивають місіонерів, монахинь і священиків в ізольованих місійних станицях. Останньо збільшено допомогу для подібних груп у Південній та Центральній Америці. Три такі групи в Болівії, Бразилії і Перу отримали вже 23,000 долярів. Керівники повищої „Програми для поборювання расизму" твердять, що „допомога дається там, де вона може бути найбільше ефективною" навіть, коли це означає повалення леґітимного уряду, або вбивання духовників і місіонерів...

Світова Рада Церков від 1970 року зібрала коло 5 мільйонів долярів на допомогу, яку в більшості передано марксистським терористам групи „Фоемільо" в Мозамбіку, Патріотичному фронтові в Родезії та згаданому СВАПО, що бажає захопити Намібію з кубинських баз в Анґолі. Завданням тих терористичних банд, тренованих кубинцями, а фінансованих Совєтським Союзом, є поборювати праві уряди.

Року 1981 РСЦ дала 65,000 долярів Африканському національному конгресові (АГН) на його вбивчу акцію в Південній Африці. Цією діяльністю керує УССР і південна комуністична партія. Дальшим фаворитом є ЦЕСАГ, який отримав півмільйона долярів на підривні дії в Ель Сальвадорі. Допомога теж іде для Американського руху індіян і Національного конґресу чорних адвокатів, що мають зв'язок з комуністичними організаціями.

Світова Рада Церков не може заперечити своєї участи в цих допомогах. У 1977 році навіть признала, що деякі обдаровані вживали допомогу на мілітарні цілі. Рада наглядно зіґнорувала осторогу Конференції віри, науки і майбутнього при СРЦ, яка ствердила, що трьома четвертими людства керує політична система сперта на науці Карла Маркса. Не заіснувала теж зміна, коли на місце генерального секретаря СРЦ П. Поттера прийшов „консерватист" Аріє Браверс.

Католицька Церква

Комунізм намагається інфільтрувати деякі духовні кола (Латинська Америка) та інституції (Мерикноль — закордонна місійна служба) Католицької Церкви, яка довгий час була могутнім заборолом проти комунізму та надією на релігійне відродження християнського світу.

У Латинській Америці група інфільтрованих католицьких священиків співпрацює з марксистськими терористичними рухами такими як сандіністи в Нікараґуа. Ці духовники пропаґують „теологію визволення", головна квартира якої находиться у ЗСА у стейті Ню Йорк, недалеко ріки Гадсон, в міжнародному центрі монахів і монахинь Мерикноль. В 1970 році вони оснували видавництво, яке публікує багато книжок у марксистському дусі. Її книжки беруть до уваги Латинську Америку, а кілька Африку та інші країни. Ці видання атакують „гнітючу" капіталістичну систему, але мовчать про комуністичну країну.

Спротив зростає

Багато вірних Протестантських Церков є затурбовані тим, що НРЦ попирає СРЦ тому, що вона підтримує дії терористів.

Два духовники о. Римард Джан Нойгавз і Едмунд Габ оснували нову організацію п. н. Інститут релігії та демократії, щоб протиставитися лівому напрямкові НРЦ і інших церковних груп, таких як Об'єднана Методистська Церква. Колишній против'єтнамський активіст Нойгавз сказав, що багато церковних провідників з НРЦ відвідує держави, керовані брутальними диктаторами, які в'язнять і тортурують християн, а згодом після повороту — говорять неправду,

Закінчення на ст. 8.

Марія Сокіл-Рудницька

Кілька теплих слів на могили моїх друзів

У січні минуло 10 літ, як помер Михась Голинський, два роки тому померла Янка Приймова, в грудні помер Іван Романовський, кілька років тому померла Стефа Туркевич, Василь Тисяк.

У 1928 році я вперше зустрілась з Михасем Голинським у тодішній Столичній опері в Харкові — перед тим він співав в Одесі. Пристійний, стрункий Михась був у розквіті своєї кар'єри. Його голос, звучав, як правдиве срібло — інакше його не можна було окреслити — блистів у повній своїй красі і силі.

Я тоді не часто бачила зблизька людей „зі Заходу" — дивилася на нього, як на великого пана, до якого нелегко було підійти ближче... він стояв від нас, молодих співаків, трохи здалеку — приїздив „ваньком" на проби і так само вертався додому. На пробах бував рідко і взагалі тримавсь на „вийнятковім положенні".

Я співала з ним в „Кармен", „Паяци", „Турандот", й „Піковій Кралі" — він завжди був показний на сцені, блистів своїм голосом — не був він актором і не любив, щоб його партнерка підходила до нього на сцені близько, або його обіймала; її він відштовхував і казав — „Не заважайте мені дивитись на диригента!... " Не любив він проб і нерадо розучував нові речі — потім, як я була вже в Галичині ми з моїм чоловіком гостювали у нього в Дорі, він неохоче розучував щось нове, а казав — „Я маю тепер вакації"...

У 1932 році я переїхала до Галичини і тоді знову стрінулася з Михасем. У Львові ми виступали разом у всіх великих концертах; на Святі Проголошення Самостійности України Голинський співав „94-ий Псалом Давида" В. Барвінського, а я співала „Ноктюрн" В. Барвінського з великою оркестрою у Великому Львівському Оперному Театрі. На Франківському концерті у цьому театрі з великою оркестрою — де Михась співав „Пролог" з Мойсея А. Рудницького, а я „Місяцю князю" і „Благословенна ти в женах" В. Барвінського, речі, які були для нас написані. У тисячній виставі „Запорожця за Дунаєм" з великою оркестрою і з оперовими співаками у Великому Львівському Оперовому театрі — небуденній події на тодішні часи-виступали: Михась — в ролі Андрія, я була Оларкою, Романовський — Карасем, а О. Лепкова Оксаною; скрізь Михась блистів своїм чудовим голосом. У Дорі, в Карпатах, ми проводили свої вакації, пов'язані з родинами Голинських, Приймової і тепер недавно померлої Асі Левицької. Чудова природа, мальовничі гори, екзотичні гуцули — це все було для мене нове і цікаве. Перед моїми очами стоять дві маленькі дівчинки — Рома Прийма і Мірця Голинська, майже однолітки — і хто б подумав, що багато років пізніше ми всі стрінемося в Америці ?!

В особі Янки Прийми я стрінула людину з найвищими і найблагороднішими рисами. Завжди була погідна, усміхнена, жартівлива. Любила розповідати і покритикувати, але ніколи злісно... Як співачку, я чула її лише один раз у Львові — була вона дуже музикальна, характеру естрадної не оперової співачки. Як піяністку чула не раз і як дуже добру акомпаньяторку. Вона любила слухати нові речі, обговорювати їх і взагалі „жила" музикою у всіх її видах. Пам'ятаю наші безконечні розмови з Антоном моїм покійним мужем. Михась, який часто був присутній при цих розмовах, рідко брав у цьому участь. В Америці ми довгі роки жили близько і з Михасем і з Янкою — відвідували себе взаємно, в Канаді. В Ню Йорку і в нас у Томс Рівер і на Фльориді, де Янка довгі роки вчила фортепіяну у відомій Школі Ґрагам Екс. Янка Приймова була талановита не лише в музиці, вона була піяністка, акомпаньяторка, малярка, уміла гарно промовляти, писала до газет і понад усе — була дуже товариською людиною.

З Іваном Романовським я співала у Львівській опері і в „Запорожці за Дунаєм", де він співав ролю Карася, — до речі, якраз напередодні прем'єри помер його батько, і Іван Романовський все таки співав Карася. Де він взяв сили і нервів виконати таку ролю в особливо для нього важкий момент?! Ми всі йому дуже співчували. Був він дуже культурний співак, добрий товариш і добрий актор.

Кількома словами хочу згадати про Стефу Туркевич. Вона — композиторка, музиколог, велика прихильниця модерної музики і про таку охоче говорила і слідкувала за поступом цього напрямку в українській музиці. Її твори часто виконувано в Англії. Аж шкода, що про неї так мало знає українська громада. В мене з нею і з її чоловіком доктором Нарцизом Лукіяновичем пов'язані наші спільні подорожі по Европі, Греції.

З Василем Тисяком я виступала лише в „Наталці Полтавці", також у Львові в оперному театрі з великою оркестрою він співав Петра. Я — Наталку, Романовський — Виборного, Леся Кривіцька — Терпелиху. Вистава мала великий успіх і її повторювано так, як і „Запорожця за Дунаєм" в театрах і на провінціях.

Згадала я всіх їх і пригадала тим читачам, що їх колись чули. Прикінці мушу сказати, що мій покійний чоловік Антін Рудницький помер вісім років тому, був душею всіх цих імпрез, був акомпаньятор, організатор і диригент на всіх виставах, як тоді в Галичині — так пізніше тут в Америці серед української громади.

Іван Боднарук

„ПРОРОК" БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Федора Достоєвського, що, як і Гоголь, був українського походження, називають деколи „пророком московсько-большевицької революції". Большевики, як вірні учні Достоєвського (хоч він не просив їх собі за учнів) перейняли його ідею „служіння світові". Їхнє нав'язування світові своїх „ідей" і небажаної „любови" бере початок від месіянства Достоєвського. Достоєвський, — писав Бердяєв, — передбачив, які гіркі будуть плоди московського соціялізму-комунізму. Він викрив стихію російського нігілізму та атеїзму, не схожого на західній". „В Европі скоро настане страхітлива пролетарська революція, — твердив Достоєвський, і Росія має врятувати Европу своєю ідеєю і силою. Російський „мужик" розоре старе европейське кладовище і „засіє новим російським засівом".

З особливою прозорливістю письменник висловлювався про росіян, що „світове післанництво" — це життєва необхідність для росіян і їхнього існування. Великий народ ніколи не може погодитися на друге місце в світі... Російське православ'я — це те спасіння, що має, нібито, врятувати світ від примари комунізму, що насувається із Заходу...

Народився Достоєвський 11-го листопада 1820 року в Москві, а помер 9-го лютого 1881 року в Петербурзі. Ввесь Петербурґ з жалем провожав його на кладовище.

Батько Ф. Достоєвського Михайло був штабовий лікар, а мати — з роду Нечаїв. Отже, по матері був Федір Достоєвський українець, а дехто, наприклад Богдан Лепкий і Євген Онацький, кажуть, що й по-батькові, тобто, вони певні, що Ф. Достоєвський був другий наш Гоголь. Походив, кажуть вони, із старої пинської шляхти. Мешкав його батько у Маріїнському шпиталі в Москві в малому урядовому будинку, де й прийшов на світ великий російський повістяр.

На 16-му році життя Федір втратив матір. Батько віддав його в Петербурзі до військово-інженерної школи, яку Федір закінчив у 1843 році. Професор Онацький пише про батька письменника, що він — зросійщений нащадок українського роду, був сином українського протоієрея з Брацлавщини на Поділлі; закінчивши духовну семінарію, Михайло Достоєвський поїхав у Москву, учився там у Медико-хірургічній академії і став лікарем. Дочка письменника Любов у своїй книжці спогадів пригадує, що „один із литовських Достоєвських, може останній переселився в Україну, не знати коли він прийняв православ'я, мабуть, щоб оженитися з православною українкою, і став православним священиком. Він називався Степан. Нащадок його був дід письменника Андрій, про якого нічого не знаємо, бо його син, а батько письменника, Михайло, посварвся з батьком і братами та поїхав до Москви студіювати медицину. Він став основником роду Достоєвських у Москві.

23-го квітня 1849 року Достоєвського арештовано за участь у т. зв. „справі Петрашевського". Не забудьмо, що це було два роки після розгрому Кирило-Методієвського Братства у Києві і арешту Шевченка. Сидів Достоєвський вісім місяців у Петропавлівській фортеці, де написав сильне оповідання „Маленький герой", надруковане щойно 1857 року. Суд засудив Достоєвського на чотири роки каторги. Дня 21-го листопада 1849 року вивели його разом із товаришами петрашевцями на майдан, прочитали присуд смерти, підняли рушниці вгору і не постріляли, а помилували — прочитали царське помилування, а 24-го листопада вивезли на Сибір. По чотирьох роках поступив він як рядовий солдат у сибірський батальйон, де мав право, як і Шевченко, вислуги. З цього права Ф. Достоєвський скористав і в 1855 році був іменований прапорщиком. У 1859 році вернувся він у Росію. Осів у 1860 році в Петербурзі, де з 1861 року почав із братом видавати журнал „Время".

Писати Достоєвський почав ще на шкільній лавці, а, коли скінчив школу, забажав стати справжнім письменником. В 1944 році покинув він державну службу й написав свою першу повість „Бідні люди"", де став на захист „маленької", скривдженої людини. Російський поет Некрасов приніс її Віссаріонові Бєлінському, відомому літературному критикові, із словами: „Новий Гоголь появився!", і Бєлінський назвав цей твір першим соціяльним романом Росії. Потім появився твір Достоєвського „Двойник", де маленький урядовець, втомлений нудною бюровою працею, кінчає божевіллям. Зчерги вийшли з друку книжки — „Униженные и оскорбленные" і знамениті „Записки из мертвого дома".

В „Русском Вестнику" за 1866 рік появилась повість Достоєвського „Преступление и наказание", твір знаменний у російській і світовій літературі. Герой Раскольніков боїться, ненавидить себе, світ і людей, і щойно під впливом доброї Соні його душа відроджується і знаходить примирення із світом.

В умовах пригноблен-

Закінчення на ст. 7.

Ярослав Климовський

ВІДВІДАВШИ ТОРОНТО

II.

Новий будинок Міської управи є одним із цього роду чи не найкращим будинком на цілому північноамериканському континенті, а може й у цілому світі. Його запроєктував фінський архітект Вільйо Ревель.

У дуже близькій віддалі стоїть стара ратуша, що її деякі спекулянти хотіли збурити, але торонтонці спротивились і їм пощастило цю стару споруду врятувати.

Недалеко старої ратуші є Ітон сентер — це найбільший і наймодерніший комплекс крамниць і ресторанів.

Дуже гарна й широка вулиця, це Юніверзіті авеню, посередині якої є чимало фонтан і монументів. Ця вулиця веде до забудувань парляменту провінції Онтаріо.

Поблизу парляменту розташовані будівлі двох університетів. Там же дуже цікава в архітектурнім змислі будівля, це університетська бібліотека.

Не можемо, очевидно, минути замку Каса Лома, його збудував сімдесят літ тому мультимільйонер лорд Генрі Пеллат. У цьому замку є 98 кімнат. Від 1937 року мільйони туристів відвідують відновлену Міською управою цю прекрасну будівлю. Там приміщений невеликий Український музей, який є атракцією для чужинців.

Тепер прямуємо в напрямі озера.

Нашу увагу привертає Канадська національна вежа, вона висока на 553 метри. З цієї вежі далековидом можемо сягнути далечінь на 75 миль. На три четвертих висоти цієї вежі міститься ресторан, який постійно обертається довкола своєї осі.

Над онтарійським озером розпростерта Канадська виставова площа, на якій щороку відбуваються міжнародні виставки. Тут дуже імпозантна входова брама.

Не без того, що тут відбуваються мистецькі виступи різних національностей. Очевидно були тут також українські виступи. На цій площі Торонто вітало Блаженнішого Патріярха Йосифа.. З цієї площі мостом можна перейти на Онтаріо плейс, це площі для розваг, споруджені на трьох штучно зроблених островах. Кожного року тут відбувається Український День Спадщини. Ось переді мною пам'яткова програма останнього Дня Спадщини (21-го серпня 1983 року). На першій сторінці лист-звернення прем'єра Онтаріо Вілляма Дейвиса. На другій — привітальний лист голови УКК Онтаріо д-ра Петра Глібовича. На третій сторінці ще один лист, прем'єра цим разом і з співчуттям з приводу 50-річчя Великого голоду в Україні.

Програма „Українського Дня" триває цілий день, зранку до ночі. У програмі виставок показ народного мистецтва, писанок, виставка поштових марок, виставка книжок для наших дітей. Чужинці дуже зацікавлені українськими експонатами, не абияк теж захоплюються мініятюрним українським селом.

Спільний Молебень відслужили Владика Ізидор Борецький і митрофорний протоієрей Петро Бублик. Офіційне відкриття довершили: Юрій Шимко, Іван Новосад, Василь Бойчук і Ярослав Соколик, після чого виступив хор „Дніпро", диригент: Оля Рогатин. Пізніше програма для дітей, виступ „Волошок" й оркестри „Нова Хвиля". У пополудневій програмі виступили: Танцювальний ансамбль „Веселка", Тарас Рогатин, хореограф, мішаний хор „Дніпро", Ніля Ґеник-Березовська, диригент, Євгенія Паверс, фортепіяновий супровід, „Водограй", Танцювальний ансамбль „Соколи", бандуристи, Валентин Родак, диригент, скрипкове сольо Марка Сабата, сольоспів Єлени Вербенець-Білинської (сопрано) при акомпаньяменті Іраїди Черняк, Танцювальний ансамбль „Тирса", Петро Марунчак, хореограф, виступ „Верховинців", хореограф Роман Броварський.

У вечірньому концерті виступали: з'єднані хори — „Бурлака", „Трембіта", і „Ясмин" під диригентурою Олега Хмеля при фортепіяновому супроводі Степанії Жовнір-Клос, „Тирса", мішаний хор „Трембіта, Степан Гарасовський, диригент, акомпаньямент Теодора Федина Марко Сабат, оперна співачка Роксоляна Росляк, жіночий хор „Ясмин", Олена Глібович, диригент, Христина Шевчук, акомпаньямент, „Веселка" і назакінчення з'єднані хори.

Великою заслугою Союзу Українок Канади було влаштування показу княжої і королівської ноші — костюм Либідь, VIII сторіччя, одіння князя Володимира Великого, княгині Ольги, X ст, Анни Ярославни, XI сторіч короля Данила, XIII сторіччя.

Щоб не розводнювати тексту, вже не будемо зупинятись біля інших замітніших будівель і площ, а перейдемо до парків. Їх у Торонто 13. Найбільший з них — Гай парк. У цьому парку при головній алеї височить пам'ятник Лесі Українки роботи Черешньовського. Ще згадаємо невеличкий парк, який місто подарувало українцям; повна його назва по англійськи звучить: Ukrainian Canadian Memorial Park. У цьому парку здвигнено обеліск канадському воякові українського роду.

* * *

Українці в Торонто з усіх етнічних груп під кожним поглядом зайняли чільне місце. Українці займають найвищі становища у федеральних і провінційних урядах.

Наші земляки в Торонто і в секторі культури ведуть перед перед іншими національностями. Щороку здобувають перші нагороди в театральних фестивалях. Чужинці, відвідавши ґалерію Канадсько-Української Мистецької Фундації, прямо не можуть вийти з подиву, що українці спромоглися на таке діло. Це ж бо не абиякий осяг. Там і відбулася минулого року перша світова виставка українського образотворчого мистецтва. Фундацію очолює Михайло Шафранюк її ініціятор і фундатор.

У Торонто, відомо, широко розбудоване українське релігійне життя. Тут два єпископства — католицьке і православне, сім католицьких церков і п'ять православних. При цій нагоді слід згадати Інститут св. Володимира. У цьому Інституті є велика бібліотека і музей, у якому на особливе відмічення заслуговує відділ костюмів — там народна ноша з різних частин України, надусе дуже цікаве одіння з княжої доби.

У бурсі Інституту живе коло 60 студентів, які студіюють у двох університетах і політехніці.

В Інституті є доволі велика театральна заля, а крім цього п'ять заль на засідання. У Торонто є українська телевізійна програма одна з кращих із етнічних груп. Із

Закінчення на ст. 7.

ПРОТОКОЛ

РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЩО ВІДБУЛИСЯ НА СОЮЗІВЦІ В ДНЯХ ВІД 5-го до 11-го ЧЕРВНЯ 1983 РОКУ

(10)

11. ЗВІТИ КОМІСІЙ І СХВАЛЕННЯ РЕКОМЕНДАЦІЙ

(Продовження)

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПРАВІ СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ

Схвалені на пропозицію Комісії сеньйорів

Головний Уряд рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1. Негайно приступити до реалізації постанов Головного Уряду з минулих років, а саме побудови приміщення для сеньйорів УНС на терені Союзівки й докласти всіх можливих старань, щоб закінчити цю будову не пізніше, як у 1984 році.

2. Звернутися до Об'єднання Сеньйорів УНС, до Окружних Управ і Відділів УНС із закликом продовжувати акцію об'єднання усіх сеньйорів УНС з метою покращання їх матеріяльного, здоровного і соціяльного положення та продовжування їх активности в УНС і в українській громаді.

3. Допомагати в потребі матеріяльно Комісії Сеньйорів Головного Уряду й Об'єднанню Сеньйорів УНС у виконуванні ними намічених завдань.

4. Піддержати резолюції, схвалені на 9-ому З'їзді Об'єднання Сеньйорів УНС в травні 1983 року і допомогти Об'єднанню в реалізації тих ухвал.

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПРАВІ МОЛОДІ

Схвалені на пропозицію Комісії для справ молоді

Головний Уряд Українського Народного Союзу рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1. Продовжувати моральну і фінансову підтримку для молоді, студентства та професійних організацій молоді, включно з академічними, культурними, спортовими і товариськими, включаючи в це безпосередню і посередню підтримку, як вживання устаткувань Союзівки та користування сторінками „Свободи" і „Українського Тижневика";

2. Подбати про моральну і фінансову допомогу для програм Панорама Молоді УНС, які відбуваються на Союзівці,та яку в цьому році заплановано на час від 7 до 10-го липня;

3. Започаткувати програму для ідентифікації характеристик і потреб української молоді у віці між 25-тим і 40-им роком життя. У цій програмі слід використати статистичні дані Бюра перепису населення;

4. Ініціювати нові програми в ділянці братської діяльности відносно молодих українців і українок;

5. Заохочувати молодь до участи в курсах українознавства на Союзівці та підтримувати ці курси;

6. Підтримувати всі почини для вшанування жертв Великого голоду в Україні 50 років тому та закликати і заохочувати молодь до участи в цих вшановуваннях;

7. Зформулювати програму повних стипендій для потребуючих студентів — членів УНС, які студіюють адміністрацію бизнесу чи журналістику.

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПРАВІ БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТИ

Схвалені на пропозицію Комісії братської діяльности

Головний Уряд рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1. Встановити в УНСоюзі Фонд для програми братської діяльности, якщо можливо, вже з днем 1-го липня цього року. Метою цього Фонду було б пожвавлення братської активности на місцевому рівні, призначуючи грошову підтримку відділам і округам УНС для організування в них програм братської активности. Братський Фонд УНС можна встановити на зразок субсидій („грентів"), які існують при університетах, інших установах, та при Уряді для заохоти до бажаних активностей: дослідчих, культурних тощо. На перший пробний рік можна б призначити на такий фонд 5,000 долярів, призначених на субсидії для братської діяльности тих відділів і округ УНС, які внесли б відповідне прохання про таку допомогу, точно визначуючи її мету і потребу;

2. Рівночасно із встановленням Фонду братської діяльности перевірити можливість і потребу встановлення Дорівняльного фонду (Мечінг Фанд Програм), з якого УНСоюз „дорівнював" би, себто давав би своїм відділам і округам на їх братську активність таку саму суму грошей, яку вони самі для тієї цілі склали чи здобули.

Відділи й Округи користали б з цих фондів: Фонду братської діяльности і Дорівняльного фонду, на основі їхнього домовлення, яке зобов'язувало б їх: а) зужити одержану суму згідно з проєктом, на який гроші одержано, або повернути одержану суму, якщо проєкт з будь-яких причин не виконано, і б) Відділи й Округи повинні піврічно звітувати Головній Канцелярії УНС про їхню братську діяльність;

3. Перевірити можливості окремого оформлення в рамках УНСоюзу його членства вікової групи від 25 до 40 років життя;

4. Подбати про видання підручника братської діяльности;

5. Знову перевірити можливості набуття Союзівки для членів середньозахідних стейтів.

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПОРТОВИХ СПРАВАХ

Схвалені на пропозицію Спортової комісії

Інж. А. Дорошенко дав короткий звіт з праці Комісії та відчитав рекомендації. **Р. Татарський** дав внесок на їх прийняття, а о. С. Біляк піддержав внесок. Рекомендації прийнято одноголосно.

Головний Уряд УНС рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1 Призначити для вжитку Спортової Комісії бюджет на 1983 рік в сумі 10,000 долярів;

2. Продовжувати влаштовування спортових імпрез на Союзівці, як тенісові та плавацькі змагання, і нагороджувати кращих змагунів трофеями і медалями та всіх змагунів сорочками з емблемою УНСоюзу;

3. Продовжувати матеріяльну і фінансову допомогу для влаштовування різних турнірів — місцевих і крайових, як круглів, гольфу, копаного м'яча, відбиванки, кошівки, бейзболу, шахів та інших родів спорту, організованих членами, Відділами, Округами та Спортовою Комісією УНСоюзу;

4. Продовжувати співпрацю і допомогу спортовим та молодечим організаціям, змагунами яких є члени УНСоюзу, та особливо тим, які мають свої союзові Відділи;

5. Виготовити сорочки з емблемами УНСоюзу для поширення їх серед спортового активу УНСоюзу.

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПРАВІ СОЮЗІВКИ

Схвалені на пропозицію Комісії для розбудови Союзівки

Т. Максимович дав короткий звіт з праці Комісії і відчитав рекомендації. **Т. Шмагала** дав внесок на прийняття рекомендації, його піддержав Є. Іванців. Рекомендації прийнято одноголосно.

Головний Уряд УНСоюзу рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1. Встановити родинні оплати за побут на Союзівці — достосувати відповідну ціну за побут третьої і четвертої особи з родини та для дітей, зокрема для родин з більшою кількістю дітей;

2. Встановити точні напрямні для праці та визначити точно відповідальності і повновласті адміністратора Союзівки;

3. Влаштувати на Союзівці кімнату для УНС, в якій були б інформаційні матеріяли про УНС;

4. Домовитися з НТШ відносно закупу від НТШ прилеглої до Союзівки землі;

5. Простудіювати можливості відповідної добудови до павільйону Одеса та інших будівель;

6. У можливо найкоротшому часі, але не пізніше як на наступні річні наради Головного Уряду, приготовити для Союзівки плян на довшу мету;

7. Знову розглянути можливість придбання і влаштування Союзівки для членів УНС середньозахідних стейтів.

РЕКОМЕНДАЦІЇ У СПРАВАХ УНС В КАНАДІ

Схвалені на пропозицію Комісії канадських справ

В. Дідюк, голова Комісії, дав короткий звіт з праці Комісії і попросив д-ра Н. Олесницького відчитати рекомендації. **Т. Максимович** дав внесок, щоб рекомендації прийняти, його піддержали Анна Гарас і В. Пастушок. Рекомендації прийнято одноголосно.

Головний Уряд УНСоюзу рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові:

1 Зуваги на те, що 30-та Конвенція УНС в 1982-му році схвалила відповідну рекомендацію щодо заходів для статутового оформлення статусу УНС у Канаді, як і з уваги на те, що у зв'язку із справою злуки УНСоюзу і Українського Братського Союзу існує можливість Надзвичайної Конвенції УНС в осені 1984-го року для полагодження цієї злуки та що тоді буде встановлена спільна Статутова комісія для виготовлення проєкту Статуту і Правильника злученого Українського Народного Братського Союзу, отже тому Головний Уряд рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові передати тій спільній Статутовій комісії приготований Канадським Представництвом УНС проєкт для такого статутового оформлення статусу злученого УНБСоюзу в Канаді;

2. Продовжувати заходи для запропонованої Канадським Представництвом УНС підготовили і публікації ілюстрованого Альманаха УНС у Канаді;

3. Розглянути пропозицію Канадського Представництва УНС щодо участи всіх його членів у Конгресі Комітету Українців Канади у Вінніпегу в жовтні 1983-го року;

4. Розглянути пропозицію Канадського Представництва щодо зустрічі і нарад усіх членів цього Представництва принаймні три рази в році.

ПРИВІТАННЯ І РЕЗОЛЮЦІЇ

Схвалені однодушно на пропозицію Резолюційної комісії

ПРИВІТАННЯ

Головний Уряд Українського Народного Союзу, зібраний на своїх річних нарадах на Союзівці в тижні від 6-го червня 1983 року:

1. Поновно шле свій братерський привіт поневоленому комуно-московськими імперіялістами українському народові, який продовжує свою героїчну боротьбу за свою національну самобутність та державну незалежність і навіть у найтрудніших обставинах цієї боротьби творить непроминаючі вартості в багатьох ділянках життя. Головний Уряд УНС закликає всіх своїх членів продовжувати і пожвавлювати свою активну участь в усіх акціях, скерованих на допомогу українському народові в його змаганнях.

2. Вітає уряди, Конгрес — Парлямент та народи своїх країн, З'єднаних Стейтів Америки і Канади, висловлює їм вдячність за всі їхні рішення і акції, скеровані на оборону людських і національних прав усіх народів світу, зокрема українського народу, та апелює до наших урядів продовжувати і посилювати ці акції.

3. Вітає в пошані Ієрархію наших Церков та проводи наших церковних об'єднань, вітає нашу світову громадську надбудову та наші крайові централі, вітає проводи і членів наших крайових і місцевих харитативних, наукових, молодечих, жіночих, економічних та всіх інших установ і закликає всіх своїх членів активно включатися в усі їхні акції, ведені для добра нашої громади і нашого народу.

4. Головний Уряд зокрема вітає нашу найстаршу українську наукову установу — Наукове Товариство ім. Шевченка з нагоди його 110-річчя та закликає своїх членів активно включатися в усі акції для відповідного відмічення цього ювілею.

5. Головний Уряд УНС, йдучи за закликом Ієрархів наших Церков та проводів наших релігійних об'єднань і мавши на увазі жорстоке нищення безбожницьким окупантом релігії та Церков в Україні, закликає всіх своїх членів активно включитися в підготовку найгіднішого відзначення 1000-річчя хрищення України в 1988 році.

РЕЗОЛЮЦІЯ У СПРАВІ ЄДНОСТИ В ГРОМАДІ

Єдність української спільноти — це основна підстава буття і праці УНС на протязі близько 90 років. Обставини, що витворились по XIII Конгресі Українців Америки, внесли розлад в українську спільноту в ЗСА, що поширюється на цілу українську діяспору.

Тому ми, Головний Уряд УНС,схвалюємо дотеперішні заходи Головного Екзекутивного Комітету УНС та доручаємо йому вести їх далі аж до успішного завершення і поновлення такої репрезентативної установи, яка відповідала б цілям і побажанням української спільноти в ЗСА.

РЕЗОЛЮЦІЯ У СПРАВІ ВІДМІЧУВАННЯ 50-РІЧЧЯ ГОЛОДОМОРСТВА УКРАЇНИ

Головний Уряд Українського Народного Союзу з признанням прийняв до відома всі дотеперішні заходи Головного Екзекутивного Комітету для відповідної і належної „Згадки самим і пригадки іншим" комуно-московського голодоморства України 50 років тому та мільйонів його українських жертв.

Головний Уряд УНС зокрема схвалює рішення Головного Екзекутивного Комітету спільно з Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету відповідно причинитися до публікації документальної історії того голодоморства авторства д-ра Роберта Конквеста, та активне заангажування Українського Народного Союзу в акціях Крайового Громадського Комітету для вшанування жертв Великого голоду в Україні в 1932-1933 роках.

Головний Уряд Українського Народного Союзу закликає всіх своїх членів активно піддержати кожну акцію для „Згадки самим і пригадки іншим" того голодоморства, зокрема закликає їх до масової участи у запланованих і підготовлюваних Крайовим Громадським Комітетом демонстрації і меморіяльному концерті у Вашінгтоні в неділю, 2-го жовтня ц.р.

12. СТВОРЕННЯ ФУНДАЦІЇ УНС

РЕЗОЛЮЦІЯ В СПРАВІ КУЛЬТУРНОЇ ФУНДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Схвалена на пропозицію головного предсідника д-ра Івана Флиса

Головний Уряд УНС схвалює, щоби Головний Екзекутивний Комітет поробив усі заходи, потрібні для організації неприбуткової корпорації для остаточного оформлення Культурної Фундації Українського Народного Союзу,в якій то фундації Українському Народному Союзові буде гарантована контроля більшістю в Раді Директорів, право переносити відповідні фонди з Українського Народного Союзу до цієї фундації і приймати грошові дари та записи для фундації від членів і приятелів.

Після того, як прийнято цю резолюцію, **головний предсідник** сказав, що тепер треба буде цю справу віддати адвокатові, щоб приготовив чартер цієї корпорації. Найважливішим для цієї корпорації є виготовлення статуту, на підставі якого вона працюватиме. Зазначив, що він сам ще не знає, як той статут повинен виглядати, але в одному він є переконаний — він мусить бути так зладжений, щоб його прийняв Інтернал Ревеню Сервіс, тобто, щоб признав цій Фундації статус неприбуткової організації.

Уляна Дячук додала, що братські союзи мають такі самі фундації, як УНСоюз хоче заснувати. Навіть їхні статути постановляють такі фундації. Ці фундації діють в той спосіб, що переливають дотації та суми, призначені на стипендії, до фундації, а фундація, згідно зі своїм статутом, їх розділяє. Ця фундація може одержувати фінанси не тільки від УНСоюзу, але теж і від його членів. Є випадки, що старші члени УНСоюзу, які не мають спадкоємців, а мають гроші в УНСоюзі на боргових зобов'язаннях, могли б залишити ті гроші для Фундації, які будуть вжиті для користи і добра української громади.

13. ЗАТВЕРДЖЕННЯ БЮДЖЕТУ

Реферує головний касир **Уляна Дячук**.

ПРИБУТКИ:

1. ЧЛЕНСЬКІ ВКЛАДКИ:

Життєве забезпечення	$2,800,000
Забезпечення від випадків	75,000
Фонд Братський	65,000
Разом — членські вкладки	**$2,940,000**

2. ВІДСОТКИ:

Від позички для УНКорп. Дому УНС	$ 588,000
Від бондів	2,950,000
Від гіпотечних позичок	280,000
Від членських позичок	30,000
Від уділів	25,000
Від банкових конт	10,000
Разом — відсотки	**$3,883,000**

3. РІЗНІ ВПЛИВИ:

Фонд Сирітський	$ 5,000
Фонд Наглої Потреби	10,000
З продажі книжок (Енциклопедія)	10,000
Амортизація і зиск з продажі	15,000
Різні впливи	35,000
Разом — різні впливи	**$ 75,000**
Свобода	$1,176,000
Союзівка	$ 580,000
РАЗОМ — ПРИБУТКИ	**$8,654,000**

ВИДАТКИ:

1. ВИПЛАТИ ГРАМОТ:

Виплати дозрілих вивінувальних грамот	$ 850,000
Посмертні виплати	800,000
Виплати від випадків (АДД)	20,000
Подвійне забезпечення	10,000
Грошові звороти	520,000
Забезпечення батьків дітей	5,000
Відсотки від посмертних виплат	1,000
Разом — виплати грамот	**$2,206,000**
Дивіденда	$ 737,000
Фонд Сирітський	$ 8,000
Вкладки за реасекурацію	$ 12,000

2. КОШТИ АДМІНІСТРАЦІЇ:

Платні:	
Головних урядовців	$ 134,500
Працівників	410,000
Забезпечення:	
Пенсійний Фонд	$ 110,000
Хворобове	55,000
Від каліцтва	14,000
Групове	13,000
Соц. і від безробіття	55,000
Разом — забезпечення	**$ 247,000**
Канцелярійні видатки:	
Виготовлення дивід. чеків і опіка над бондами	$ 20,000
Друки і канц. прибори	37,000
Пошта	25,000
Телефон	25,000
Забезпечення	6,000
Загальні видатки	20,000
Відділові прибори	4,000
Винайм машин	15,000
Разом — канц. видатки	**$ 152,000**
Різні видатки:	
Компюторизація діловодства	$ 20,000
Канадські корпораційні податки	5,000
Канадська Канцелярія	10,000
Актуарій та спеціяльні дорадники	30,000
Заплата до забезпеченевих урядів	25,000
Кошти найнятого контролера	4,000
Виготовлення індексу „Свободи"	20,000
Разом — різні видатки	**$ 114,000**

3. ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВИДАТКИ:

Організаційні винагороди Окружних Комітетів	$ 3,000
Оголошення і друки	20,000
Модернізація організ. матеріялів та Організаційного Відділу	15,000
Лік. оглядини нових членів і гол. лікар	5,000
Винагороди відділових організаторів	70,000
Винагороди обласних організаторів	65,000
Секретарська винагорода	340,000
Винагорода предсідників і касирів	2,500
Кошти подорожей обл. організаторів	25,000
Обласні засідання	10,000
Разом — орг. видатки	**$ 555,500**
Кошти Конвенції	$ 15,000
Кошти нарад Головного Уряду	$ 30,000
Кошти Контрольної Комісії УНС	$ 12,000
Кошти репрезентацій і подорожей	$ 35,000
Свобода — доплата за членів	$ 640,000
Виплати друкарні	$1,175,000
Виплати Союзівки	$ 650,000
Кошти плянування Дому Сеньйорів	$ 15,000
Виплати Відділу Братської Діяльности	$ 22,000

4. ДОТАЦІЇ І ДОПОМОГИ:

Комісія дослідів і науки	$ 5,000
Стипендії	49,700
Дотації на спортові акції	10,000
Допомоги членам	20,000
Дотації організаціям	27,000
Дотації з Фонду Наглої Потреби	6,000
Комісії Гол. Уряду УНС	3,000
Разом — дотації і допомоги	**$ 120,700**

5. ПУБЛІКАЦІЇ:

УНС в Канаді	$ 5,000
Голод 30-их років на Україні	15,000
Разом — публікації	**$ 20,000**

6. ІНВЕСТИЦІЙНІ ВИДАТКИ:

Відсотки від закуплених бондів	$ 50,000
Втрата при продажі бондів	120,000
Амортизація	40,000
Разом — інвестиційні видатки	**$ 210,000**
Різні видатки	$ 30,000
Конвенція 1984 р.	$ 75,000
Конвенція 1986 р.	$ 100,000
Разом	**$7,725,700**
Надвишка	928,300
РАЗОМ	**$8,654,000**

В. Квас дав внесок на прийняття бюджету. Його піддержав В. Пастушок. Бюджет прийнято одноголосно.

14. РІЗНЕ (ВНЕСКИ Й УХВАЛИ)

Б. Зорич згадав часи, коли він почав працювати в Канаді для УНСоюзу, як відданий союзовець на протязі 28 років. За той час він об'їхав цілу Канаду — мабуть немає другого українця, який так пізнав би широкі простори Канади, як він. За той час він приєднав понад 3,000 членів і зібрав для УНСоюзу разом з Василем Дідюком, який теж їздив з ним, кілька мільйонів долярів. Приєднуючи членів, вони рівночасно ширили добре слово про УНСоюз. Він дав у розбудову УНСоюзу в Канаді всю свою енергію і силу. З жалем ствердив, що після цього його „зліквідовано" і він лишився незабезпечений — УНСоюз не дав йому жадного фінансового забезпечення на його старші роки. Ще раз, з жалем підкреслив, що про нього забуто.

Д-р Н. Олесницький сказав, що деякі радні і члени Екзекутиви переконали його, що він повинен заступати УНСоюз, як його адвокат, у переговорах злуки обидвох Союзів. Він переглянув усі правні і статутові підстави і дійшов до переконання, що він може репрезентувати УНСоюз, як його адвокат, у переговорах про злуку. Коли він одержить листа від Екзекутиви УНСоюзу з запрошенням бути їхнім адвокатом у переговорах злуки, а від Українського Братського Союзу листа з запевненням, що вони не мають до цього ніяких застережень, він з вдячністю прийме на себе той обов'язок.

Олена Олек-Скатт звернула увагу, що давніше річні наради Головного Уряду відбувалися завжди при кінці травня. Останніми роками зайшла зміна і відбуваються у червні. Хотіла б знати, чи це є згідне зі статутом.

Т. Максимович звернув увагу, що він, як учитель, тратить зі своєї платні п'ять днів хворобового і тому він пропонує, щоб річні наради відбувалися в часі третього тижня місяця травня.

Є. Іванців запропонував, щоб УНСоюз, починаючи з 1984 роком, уділював повну стипендію на протяг 4-ох років одному студентові журналістики, який, після закінчення студій, був би зобов'язаний працювати у „Свободі" щонайменше два роки.

Д-р Н. Олесницький піддержав цей внесок.

Д-р Анна Чопик сказала, що це було вже практиковане в минулому і воно себе не оправдало.

Переведено голосування над внеском — більшість голосувала проти і внесок перепав.

Р. Татарський звернувся з проханням, щоб устійнити відсоткову стопу, що дає УНСоюз на морґеджі, та щоб вона була щонайменше пів відсотка нища, як дають банки.

Уляна Дячук відповіла, що ринок дуже часто міняється, а разом із цим міняється і відсоткова стопа. УНСоюз мусить достосовуватися до цього.

В. Дідюк сказав, що Богдан Зорич дав великий вклад праці у розвиток УНСоюзу в Канаді. Завдяки його жертвенній і відданій праці УНСоюз зріс і ім'я Б. Зорича є тісно пов'язане з УНСоюзом. Вніс для розгляду таку рекомендацію:

Головний Уряд УНС рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові взяти до уваги платні, які одержував Богдан Зорич як організатор УНС, а опісля як репрезентант („чіф ейджент") УНС у Канаді, та врахувати їх до пенсійного фонду, на базі якого можна б знайти розв'язку для приділення йому постійної чи одноразової допомоги, або пенсії.

В. Квас рекомендує, щоб Екзекутива УНСоюзу переговорила з НТША і закупила землю, яка прилягає до Союзівки. Він запропонував таку рекомендацію:

Головний Уряд УНСоюзу рекомендує Головному Екзекутивному Комітетові договоритися з Науковим Товариством ім. Шевченка про ціну за землю, яка межує зі Союзівкою, та закупити її.

Обидві рекомендації прийнято одноголосно.

В. Пастушок висловив своє вдоволення з того, що він є членом Головного Уряду УНС і що мав змогу брати участь у його річних нарадах. Подякував Головному Екзекутивному Комітетові і зарядові Союзівки за гарну атмосферу і приємно проведений час.

С. Гавриш найперше подякував усім тим членам і почесним членам Головного Уряду, які привезли зі собою на наради аплікації нових членів. Підкреслив, що члени Головного Уряду повинні на місцях включитися в організаційну працю і допомагати секретарям у виконанні наміченого пляну. Попросив, щоб розглядалися в терені за організаторами членів. У дальшому сказав, що Організаційний Відділ плянує видавати кожного місяця „Трибуну УНС" і попросив, щоб члени Головного Уряду присилали дописи про працю УНСоюзу в терені.

15. ЗАКРИТТЯ НАРАД

Головний предсідник на вступі висловив щиру подяку своїм заступникам, зокрема д-рові М. Куропасеві, за те, що допомогли йому перевести ці наради. Він подякував усім за участь в нарадах, за те, що висловлювали свої думки та винесли ухвали на користь і добро УНСоюзу та української громади. Запевнив, що всі резолюції, які були схвалені, будуть виконані. Ці наради, на його думку, були одні з найбільш конструктивних, в яких він брав участь за останніх 9 років. Наради відбулися в дусі фратерналізму, що є дуже похвальне. Ще раз подякував усім за участь і за добру волю та побажав щасливого повороту домів.

Попросив о. пресвітера Степана Біляка провести молитву.

о. С. Біляк: „В ім'я Отця і Сина і святого Духа. Світися, світися новий Єрусалиме, слава Господня над Тобою зійшла, радій нині і веселися Сіоне, а Ти чистая красуйся Богородице за Воскресінням Сина Твого. Дякуємо Тобі, Христе Боже наш, за Твої ласки, якими ти нас повсякчасно наділяєш. Дякуємо за щасливе й успішне відбуття річних нарад Головного Уряду УНСоюзу. Поблагослови вибраних провідників і всю велику союзову родину, допоможи нам у розбудові УНСоюзу, обдаруй щастям і здоров'ям членів Головного Уряду, поблагослови всіх нас на добру подорож до своїх домів і родин. Ми Тебе благаємо і Тобі славу віддаємо — Отцю і Сину і Святому Духові нині і повсякчас і на віки вічні — Амінь!"

На кінець висловив щиросердечну подяку головному предсідникові д-рові І. Флисові за таке конструктивне переведення річних нарад і побажав йому, щоб Господь обдарував його кріпким здоров'ям і щастям ще надалі провадити велику Союзову родину на многі і благі літа.

Всі присутні відспівали головному предсідникові многоліття.

Співом національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу в 1983 році.

ВОЛОДИМИР Я. СОХАН
головний секретар

ГРОМАДИ ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ Й СОБОРНОСТИ

Мейплвуд

У п'ятницю, 20-го січня ц. р., у міській ратуші посадник Мейплвуду, Н. Дж., Роберт Гресмір підписав проклямацію у присутності численної української делегації, якою проголосив день 22-го січня Днем Української Незалежности.

Отець Іван Наконечний, парох місцевої української православної церкви св. Вознесення, започаткував цю врочистість молитвою, прохаючи благословення Всевишнього на український народ на рідних землях.

Посадник Р. Гресмір, тепло привітавши українців, сказав, що він щороку радо підписує проклямацію, як і радо чекає на нагоду, щоб привітати американців українського роду, які зробили такий важливий вклад у політичне, економічне й культурне життя Мейплвуду. Він вважає, що американські українці збагатили життя в цій країні своєю невичерпною енергією і вітальністю. Вони ушляхетнили себе своїм конструктивним горожанством, своєю відданістю Америці і своєю невтомною посвятою справі свободи та збереження своєї культури. Він сказав також, що він повністю обізнаний зі станом політичного і культурного пригноблення, економічної експлуатації та русифікації в Україні.

Після прочитання проклямації посадник передав її Андрієві Кейбіді та зарядив, щоб український прапор повівав поруч з американським, „щоб цим відзначити український народ за його відвагу в боротьбі за волю і незалежність України".

А. Кейбіда, координатор, подякував посадникові за його вирозуміння до українського народу в Україні. Він сказав, що загроза демократії і свободі, заперечення прав людини — мусить бути предметом міжнародного затурбовання, бо комуністична Росія — це тиранія і ворог всього людства. Наші американські співгромадяни, навіть ліберально наставлені, тепер вже повинні розуміти, що намір Совєтського Союзу домінувати всім світом — це не порожні слова.

Отець Методій Кушко, ЧНІ, помічник пароха української католицької церкви Івана Хрестителя в Нюарку, закінчив цю церемонію молитвою за всіх присутніх та за українців у цілому світі.

Після відспівання американського й українського національних гимнів посадник Гресмір, Ігор Скала і Петро Колодка вивісили український прапор на щоглі міської ратуші.

Члени української громади Мейплвуду з посадником міста Р. Гресміром (посередині) під час підписання проклямації Українського Дня Незалежности

А. К.

Трентон

Українська громада Трентону й околиці ще із 1950-их років щороку гідно відзначає річницю проголошення державности й соборности Української Народної Республіки.

Цьогорічні святкування улаштував Громадський комітет для відзначення наших національних свят у складі: Леонід Веремієнко — голова, Іван Гафткович — заступник, Євген Кальман — секретар, Марія Спірала, Борис Качуровський й Андрій Галайдіда — члени.

Започатковано врочисті святкування підписанням проклямації й проголошення дня 22 січня Днем Української Незалежности губернатором стейту на Ню Джерзі Томасом Кейном й посадником міста Трентону Артуром Голандом.

У неділю, 22 січня, у трьох місцевих українських церквах відправлено молебні в наміренні українського народу. Після обіду у залі православної парафії св. Юрія Переможця відбулася величава академія-концерт, присвячені світлим актам 66-ої річниці державности й 65-ої річниці соборности Української Народної Республіки.

Відкрито академію американським гимном, що його проспівала Соня Івахненко, акомпаньював на фортепіяні Андрій Котляр.

Представники молодечих організацій в одностроях і зі своїми прапорами, ОДУМ, Пласт, СУМА, відчитали акти державности, соборности й проклямації губернатора стейту Ню Джерзі й посадника Трентону.

Голова Громадського комітету Леонід Веремієнко у вступному слові повідомив присутніх про значення й причину відзначення цих двох важливих подій в історії змагань за самостійність українського народу.

Змістовну святочну доповідь виголосив інженер Олексій Шевченко. Доповідач у своєму слові яскраво накреслив історію наших змагань, починаючи з княжих часів, доби Хмельницького, Мазепи. Доповідач довше зупинився на добі Центральної Ради, Директорії, проголошенні Четвертого Універсалу й, нарешті, з'єднання усіх українських земель в одну Українську Народну Республіку. Не дивлячись на те, що східня частина України опинилася під владою Москви, а західня під Польщою, боротьба не скінчилася, вона виявлялася в інших формах. Цей спротив мав свої наслідки — пацифікація на західніх землях, штучний голод на східних. Пізніші вияви нашої боротьби за незалежність — це проголошення самостійної Карпатської України, боротьба Карпатської Січі, Українська Повстанська Армія, в недавніх часах виступи шестидесятників, а пізніше славновідомих Вячеслава Чорновола, Василя Симоненка, Євгена Сверстюка, Святослава Караванського, Ніни Строкатої й сотні, сотні інших.

Він закінчив словами „терористична система не зламала вияву волі українського народу за самостійне життя. Наш народ у найтяжчих умовах репресій, заслань, арештів, комуністичного терору, страхіття світової війни, нищення українських церков та української інтелігенції не заломався. Народ вижив і зберіг свою національну душу, цьому народові належить майбутнє".

За змістовну доповідь слухачі подякували доповідачеві щирими й довготривалими оплесками.

Мистецька частина академії-концерту складалася із виступу ансамблю бандуристів „Гомін" під мистецьким керівництвом Володимира Юркевича.

Під тиху гру бандур вони виконали „Їхав стрілець" слова Р. Купчинського, музика М. Гайворонського, соліст Ігор Кушнір. Далі виконали „Виє буря" слова Б. Стефанишина, мелодія Є. Пасіки; „Набирали добровольців", рекрутська пісня, обробка С. Ковальчука, й „Ой, у полі верба", народна пісня, обробка Ю. Юрченка.

У другій частині концерту трентонська громада вперше мала нагоду почути приємний голос молодого баса Ігоря Кушніра, який виконав „Стелися, хрещатий барвінку", обробка М. Лисенка; „Питається вітер смерти" музика М.Гайворонського, й „Ой, чого ти, дубе" музика К. Стеценка; пісня Івана Сірка з музичної драми „ Про що тирса шелестіла". На фортепіяно супроводила Андрея Карабін-Кнігницька.

Концерт продовжувався виступом ансамблю бандуристів: „Сон в'язня на Соловках" слова П. Грабовського, музика І. Лопатинського; „Ллється пісня", стрілецька, „Броди 44" слова С. Михайлова, обробка Ю. Юрченка, й „ Полісся 43" слова І. Хмеля, музика Ю. Юрченка.

Присутні, повстававши з місць, нагородили виконавців бурхливими оплесками. А було за що, мистецька частина й взагалі ціла академія були на високому мистецькому рівні.

Закінчено академію відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Є. Кальман

Бриджпорт

(В. П.) Заходом Відділу УККА в Бриджпорті, Конн. відбулися 31-го січня ц.р. відвідини представників Українських Організацій, церковних і молодечих, у посадника міста з нагоди 66-их роковин Української Незалежности. Ініціятором святкування був голова місцевого Відділу УККА Василь Пелещук.

Перед великим будинком на великій площі Болдвін Плаза в присутності численних громадян мейор Леонард Паолетта вивісив український прапор на високий машт. Рома Гайда, яка була координатором свята, коротко сказала про значення свята української незалежности та про дальшу боротьбу українського народу за свою державність.

Майор міста сказав, що святкування цього року було вікликане двічі через сніговію та льодовицю, але тепер він із радістю вітає всіх в 66-ті роковини української державности. Він закликав, щоб ніколи не забувати про цю історичну дату, а також плекати свою рідну традицію і культуру. Мейор згадав, що українська спільнота дала свій поважний вклад і працю в розбудові міста, за що він їй щиро вдячний. Відтак мейор прочитав врочисто проклямацію, яку присутні прийняли оплесками. Опісля він покликав учасників церемонії до своєї канцелярії у будинку міської управи, де було приготоване для всіх мале прийняття.

У товариській гутірці мейор Л. Паолетта сказав, що цього року він змінив вивішення українського прапору на велику площу з високим маштом на середині міста, бо він бажав, щоб більша кількість людей бачила прапор зі всіх сторін і щоб мешканці міста були краще поінформовані про день української незалежности.

При цій нагоді пластунка Юльця Вучек передала мейорові подарунок (кераміку — збанок з червоними маками).

Після цього попрощавшись і подякувавши мейорові, учасники церемонії розійшлися.

На снігом покритій площі міста повівав синьо-жовтий прапор на високому машті, нагадуючи майдан Святої Софії в столиці України Києві та славний акт проголошення вільної української держави.

Під час вивішення українського прапору стоять (зліва): Ярослав Гура, ФКУ; о. Ярослав Шуст, парох УКЦеркви; Рома Гайда, учителька релігії в Рідній Школі; Анатоль Яковченко, настоятель УПЦеркви; Анатоль Фалько, голова церковного комітету УПЦеркви; Василь Пелещук, голова місцевого Відділу УККА, мейор міста Леонадрд С. Паолетта, Михайло Вучек, мол. Пласт, Юлія Вучек - Рідна Школа, К. Чубатий - Пласт.

Балтимор

Балтимор (Б.С.). Шістдесят шосту річницю проголошення самостійности Української Народної Республіки та 65-ту річницю соборности української держави громада Балтимору відзначила врочисто в неділю, 22-го січня ц.р., участю в Божественних Літургіях у намірені українського народу, підняттям українських прапорів на громадських й приватних домах та участю в Святочній академії, яка відбулася старанням Відділу УККА при співучасті місцевих організацій в Домі Української Молоді в пополудневих годинах.

Програма Святочної академії почалася внесенням на сцену залі національних та організаційних прапорів і американським гимном, що його виконав на фортепіяні Данило Блашків. Мгр Христя Поліщук та Маріянна Ціздин відчитали проклямації губернатора Мериленду Геррі Гюза і мейора Балтимору Вілляма Д. Шейфера, якими вони визначили 22-го січня 1984 року, „Днем Української Незалежности" та поручили мешканцям стейту та міста відповідно відзначити ці роковини. Климентій Баб'як, голова Відділу УККА, відкриваючи свято, ствердив, що Українська Народна Республіка — це не лише символ державности, що його українці зберігають, мов реліквію, але це жива ідея, що живе в серцях і умах їхніх у діяспорі і в поневоленій Україні.

Святочну промову виголосив інж. Євген Івашків, секретар Екзекутиви УККА, колишній голова Т-ва Українських Інженерів за колишній голова Комітету Об'єднаних Українсько-американських організацій міста Ню Йорку.

Мистецьку частину програми почав виступ хору ООЧСУ в супроводі гуртка бандуристів і під диригентурою інж. Мирослава Гнатишина. Хор виконав „Вкраїно, мати" К. Стеценка, народну пісню „Гей, степами" та повстанську „Соловію, рідний брате" (всі в обробці М. Гнатишина).

Після виступу хору мгр Степан Басараб познайомив залю із представниками литовської та естонської громад, які виступали з привітами. Адвокат Елена Арманс, голова Ради Литовських організацій Мериленду (Рада існує ще з 1892 року), в привіті назвала українців провідними борцями проти комуністичної Москви та що в цій боротьбі литовці стоять поруч українців, взаємно собі допомагаючи. Подібний змістом був привіт і естонського діяча Фреда Ізе, який вважав що наші народи ділять спільну недолю, але в цю темну ніч неволі вони не втратили своєї незламної волі до боротьби. Він вірить, що вони здобудуть належне їм місце в колі вільних народів.

Далі в мистецькій програмі Роман Ніщук з УМІ виконав на фортепіяні Сонату цмоль Людвіга ван Бетговена та варіяції на тему популярної української пісні А. Омельського, а Йосиф Гуцуляк із Юного СУМА віддеклямував Грицька Чупринки „Рідний край". Окреме признання належиться групі молоді СУМА, яка під керівництвом і при участі Теодора Кузьмова підготовили інсценізацію „Ой, три шляхи". Мистецьку програму закінчив ще один виступ хору ООЧСУ при супроводі бандур з піснями „Де гори Карпати" Е. Садовського, народною „Ой, у полі могила" та О. Олеся — М. Гайворонського „Живи, Україно". В кінцевому слові голова Відділу УККА навів уривки із поеми Миколи Холодного „Монолог Франка", в якій поет вірить, що мимо русифікації та інших знущань ще не вмерла Україна. Голова подякував теж усім виконавцям програми. Учасники Академії закінчили відзначення цьогорічних роковин незалежности співом „Ще не вмерла Україна".

Денвер

(Стефанія Левченко) Старанням місцевого Відділу ООЧСУ під протекторатом УККА відбулася урочиста Академія 29-го січня ц. р.

Імпрезу відкрив інж. Мирослав Кальба і привітав присутніх комбатантів визвольних змагань. Вступне слово виголосив Степан Орищин, колишній старшина УССів, закликаючи присутніх вшанувати вставанням з місць поляглих героїв. Американський гимн відіграла Алла Мусійчук на піяніно.

Учень Української Школи Орест Мусійчук продеклямував вірш „Дзвони в Україні" з доброю дикцією.

Подружжя Оленка і Степан Меки проспівали дві пісні; Оленка — сольо „Село" сл. Тараса Шевченка, а опісля дует „Маєва нічка" слова і музика Купчинського. Володимир Крушельницький продеклямував вірш „День злуки" С. Невестюка. Алла Мусійчук заграла на піяніно музичну точку „Карпати" опус 21 ч. 13 Тараса Лобуша. Професор Євген Петрінський на закінчення імпрези виголосив дуже змістовну і цікаву доповідь, подавши історичний перегляд змагання українського народу до волі, до самостійного життя від найдавніших часів до сьогодні. Присутні з великою увагою вислухали його цікаву доповідь.

Гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено імпрезу. Багато праці в її влаштуванні вклав голова ООЧУС-у інж. М. Кальба.

Міннеаполіс

В неділю, 22-го січня ц.р., українці Міннеаполісу і Сейнт Полу чисельною участю урочисто вшанували роковини державности і соборности України. Це величаве святкування зорганізував Український Комітет Міннесоти під головуванням мгр Люби Менжеги. Завдяки заходам заступника голови Дмитра Татарина, добре заплянована програма, а зокрема запрошені доповідачі, сенатор Міннесоти Руді Бошвиц, молодий український активіст Андрій Шевченко з Нюарку, як також мистецький виступ відомого соліста баритона Ярослава Щура з Вінніпеґу, викликали в громаді багато розголосу і зацікавлення.

Це велике свято започатковано рано в українських церквах Божественними Літургіями в наміренні українського народу. Цього самого дня по пополудні в шкільній авдиторії парафії св. Константина відбулася святочна Академія в присутності понад 300 людей.

Програма почалася співом державних гимнів у виконанні Славки Павлишин-Ґелеґер. Після цього на сцену, прикрашену прапорами, тризубом і портретами державних мужів, вийшли настоятелі українських церков: православної, католицької і баптистської. Отець митрат д-р Степан Кнап, о. Степан Женчух, о. Степан Репа і пастор Микола Бездітко по черзі змовили короткі молитви. Цей спільний виступ наших духових провідників викликав на залі велике піднесення і глибоке почуття соборности української громади. Добре обдумане вступне слово про значення 22-го січня в житті українського народу виголосила мгр Л. Менжега, а студент Андрій Татарин відчитав проклямацію губернатора Руді Перпіча. Губернатор проголосив неділю, 22-го січня, Днем Укранської Незалежности і закликав громадян Міннесоти дати підтримку співгромадянам - українцям в їхніх заходах допомогти народові України здобути вільну і незалежну державу.

Тому що сенатор Бошвиц був в цьому часі в іншому стейті і не міг прибути до Міннеаполісу, його промову відчитала виконуюча обов'язки стейтового директора Лоан Ґрейн. Її представив присутнім д-р Михайло Козак. Сенатор Бошвиц, який є жидівського роду, в своєму слові зробив таку заяву:

„Я відчуваю з вами близьку споріднeність тому, що мої предки також зазнали багато терпіння від диктаторської влади, котра боїться і поневолює всіх, хто стремить до волі і незалежности. В історії блискучо відзначаються роки незалежности Української Народної Республіки з її мудрим і справедливим урядом. Цю подію треба кожного року пригадувати всім громадянам Америки. В ім'я свободи і справедливости, нам не вільно забувати тих, які поневолені Москвою. Хоч вони поневолені владою, яка не завагалася голодом знищити 10 мільйонів людей і дальше придушує тих, хто бореться за вільне життя і за право свобідно висловлювати свою думку, вони з великою посвятою змагаються за свободу і за збереження пам'яті про своє героїчне минуле.

З вами я молю Бога, щоб українці, мої брати і сестри по приналежності до людства, зазнали в скорому часі вільного життя, бо це є наш святий дар і наша національна гордість".

Д-р Анатоль Лисий представив другого доповідача, Андрія Шевченка, голову Центральної Управи ОДУМ в Америці. В надзвичайно зворушливій і цікавій змістом промові він твердив, що українська революція 1917-20 років мала те саме завдання для України, що його мала революція 1776

Закінчення на 5.

ГРОМАДИ ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ Й СОБОРНОСТИ

Ню Гейвен

Ню Гейвен урочисто відзначив 66-ті роковини проголошення Української Народної Республіки і 65-ті роковини Акту Соборности. В суботу, 21-го січня, відбувся святочний бенкет, а після нього баль у великій залі Парк Плаза Готель. Бенкет відкрив д-р Михайло Снігурович, голова місцевого Відділу УККА і віцепрезидент УККА. Програмою проводив Марко Туркало. Привіти-промови виголосили: представники литовської громади Д. Спакевіціюс, комішенер Орест Дубно, який відчитав також проклямацію губернатора стейту Коннектикат Вілляма О'Ніла, окремий привіт від губернатора, та конгресмена Брустера Морізона.

Посадник міста Ню Гейвену Біджіо ДіЛіто підписує проклямацію. Стоять (зліва): Д. Марків, студентка, П. Пожар, Українська Православна Церковна Громада; Л. Кизик, СУА, Відділ 66; о. Р. Ґолемба, парох української католицької церкви; проф. І. Телюк, УККА; о. М. Чернявський, парох української православної церкви; д-р М. Снігурович, УККА; І. Телюк, СУА, Відділ 66; М. Марків, студентка; д-р І. Кизик, УЛТПА; Г. Ґіна, УККА.

Колишній конґресмен Ларі ДеНардіс, який восени знову кандидує до Конґресу, виступив теж із привітом; д-р Ярослав Туркало, віцепрезидент УККА, Відділ Ню Гейвен, мав слово про відзначування Січневих роковин.

Головну промову відчитав проф. Іван Телюк, віцепрезидент УККА, Відділ Ню Гейвен. Промова була присвячена 30-ій річниці вивішення українського прапора на будинку Управи міста. Зібрані ще раз почули, що це вперше в ЗСА було вивішено український прапор на урядовому будинку якраз у Ню Гейвені. Вслід за цим пішли інші українські громади. Проф. І. Телюк відчитав також листа від тодішнього посадника міста Ричарда Лі, який з причин хвороби не прибув на бенкет.

Після бенкету, який розпочався співом американського і українського гимнів та молитвою (вступну молитву провів о. Роман Ґолемба, парох УКЦ, а кінцеву — о. Микола Чернявський, настоятель УАПЦ, відбувся баль, на якому грала оркестра В. Матіяша. В час балю промовляв посадник міста Ню Гейвену Біяджіо ДіЛіто.

В неділю, 22-го січня, після торжественних Богослужень у церквах обох українських віровизнань в намірені українського народу відбулася на так званому Централ Ґрін перед будинком Управи міста маніфестація, в час якої складено вінок під пам'ятником для американських вояків в пошану героїв, що впали за волю України. Церемонію почато і закінчено молитвою, яку провів о. Р. Ґолемба.

Промовляв знову на урочистості посадник міста Б. ДіЛіто. Вінок зложив Й. Олещук (СУМ-А) в асисті пластунок Х. Мандич і Н. Ліпцан. Маніфестацію, в якій взяли організовану участь українські ветерани, члени Пласту і СУМА із своїми прапорами, закінчено відспіванням українського національного гимну. Маніфестацію фільмувала місцева телевізійна станція, русло 8, і ці уривки передала двічі в програмі вістей із прихильним до українців коментарем.

В дні 22-го січня повівав із муніципальної щогли український прапор.

Проклямацію в пошану січневих роковин підписав посадник місту Ню Гейвену ще в дні 11-го січня, коли його відвідала делеґація УККА, очолена д-ром М. Снігуровичем. Подібну проклямацію підписав 18-го січня губернатор стейту Коннектикат Вілліям О'Ніл в Капітолі у Гартфорді в присутності представників української громади.

Місцева преса багато писала про Січневі святкування, поміщуючи знімки із маніфестації. Інформації до преси подав проф. І. Телюк, до телевізії — д-р М. Снігурович.

М. С.

Трентон

Світлі роковини 22-го січня відзначено в нашому місті за традицією минулих літ: у вівторок, 17-го січня, чисельна делеґація українців з Трентону й більших скупчень у нюджерзькому стейті під проводом речника української групи при уряді губернатора Андрія Кейбіди, головного радного УНСоюзу, і голови стейтової Ради УККА — Володимира Янова, адвоката Константина Ваня та інших громадських провідних діячів стейту і столиці відвідала у стейтовому капітолі губернатора Томаса Г. Кейна. Після обміну привітів, промов і подяк губернатор Кейн підписав, прочитав та передав делеґатам проклямацію з нагоди Дня української державности.

В п'ятницю, 20-го січня, трентонські українці, за посередництвом місцевого Громадського комітету і представників деяких організацій склали подібну візиту посадникові міста Артурові Голлену, який також за традицією минулих літ підписав проклямацію і проголосив день 22-го січня „Українським днем", а в неділю 22-го січня, український національний прапор був вивішений на машті міського управління.

В неділю, 22-го січня, після торжественних Богослужб у трьох місцевих українських церквах, на парафіяльних будинках яких майоріли українські прапори, відбулася Святочна академія — концерт, що її підготовив Громадський комітет міста Трентону й околиці для відзначення цього національного свята. Концерт відбувся в залі парафії св. Юрія Переможця в Трентоні — Ярдвіллі і він притягнув увагу біля 190 співучасників (квитки вступу по 5 дол. від особи).

Академія розпочалася американським державним гимном, що його відспівала Софія Івахненко при супроводі на фортепіяно А. Котляр, і відчитанням Універсалів і проклямацій. Пластуни, сумівці й одумівці з національними й своїми організаційними прапорами прикрасили простору сцену під золотим тризубом, що висів на фронтовій стіні. Святочну промову виголосив інж. Олексій Шевченко.

У мистецькій частині академії виступив бас-баритон Ігор Кушнір, при фортепіяновому супроводі Андрії Кнігиницької; він відспівав три пісні: „Стелися, хрещатий барвінку" (муз. Миколи Лисенка); „Питається вітер смерти" (Михайла Гайворонського) та „Ой, чого ти, дубе" (Кирила Стеценка). Виступав також ансамбль бандуристів під керівництвом Володимира Юркевича. Цей ансамбль що має назву „Гомін", складається з десяти співаків — бандуристів. Вони виконали вісім пісень „Їхав стрілець на війноньку" (Роман Купчинський) зі сольовим заспівом Ігоря Кушніра; „Вис буря" (слова Б. Стефанишина, музика Є. Пасіки); „Набирали добровольців", (музична обробка С. Ковальчука), „Ой, у полі верба" (обр. Ю. Юрченка); „Полісся 43" (слова І. Хмеля, музика Ю. Юрченка) та інші.

Виступ Ігоря Кушніра і бандуристів вдячна публіка сприймала з вдоволенням, що виявлялося в гарячих оплесках.

Академію на початку коротким словом відкрив голова комітету Леонід Веремієнко і на закінчення він же дякував усім за участь. Двогодинну академію завершено національним славнем „Ще не вмерла Україна".

Після імпрези була перекуска для гостей, що вже стало традицією теж.

(юко)

Картерет

Святкування 66-их роковин державности і 65-их роковин соборности України відбулось тут, 19-го січня ц.р., в присутності представників українських організацій та установ, як і членів міської ради. Посадник міста Петро Сіка підписав проклямацію, цим проголошуючи 22-го січня Українським Днем.

При відчитанні проклямації посадник сказав, що бажає собі, щоб сьогодні останній раз підписувати цю проклямацію і щоб на другий рік Україна була самостійною державою.

Окремими членами громади в делеґації до губернатора, яку очолював голова координаційної Ради УККА на стейт Ню Джерзі інж. Володимир Янів, були: Остап Якубович, Іван Кушнір, Іван Глущик, Іван Федак, Володимир Дитиняк, Демко Сенюк, Іван Коваль, Іван Лишик. Це була 17-го січня урочистість у Трентоні, де губернатор Т. Кейн підписав проклямацію.

Основні святкування відбулись у неділю, 22-го січня вранці. Хоч був сильний мороз, зібралася тут поважна кількість громадянства, отці обидвох церков і три радні міста. При піднесенні прапорів лунав спів американського і українського гимнів; слово про день української державности сказав посадник П. Сіка та В. Янів.

Годину пізніше відбулись Богослужения в церквах обох віровизнань. Опівдні в українській Централі під час обіду було висвітлено документальний фільм „Українці в Америці" (фільм УНСоюзу). І отець Тарас Чубенко виголосив відповідну промову про День державности та завдання українців в Америці. Коротко промовляв Владика Марко. Молитву провів о. Д. Клуні.

Свято завершено Академією, яка відбулась увечорі в залі Українсько-Американського Горожанського Клюбу. Американський і український гимн відспівали усі присутні. Вступне слово сказав В. Янів; Четвертий Універсал відчитав Олесь Кузишин; доповідь англійською мовою виголосив о. Д. Клуні; деклямацію виконала Стефанія Дитиняк. Проклямації від губернатора і посадника читав Роман Матлага.

Головним промовцем на святі був колишній член УПА Іван Кушнір. Він звернув увагу на те, що в часі, коли Україна боролася за свою самостійність, західній світ ставився до її змагань байдуже. Промовець висвітлив боротьбу українського народу в двох світових війнах, зупиняючись на боротьбі УПА, яка під командуванням генерала-хорунжого Тараса Чупринки-Шухевича боролася на два фронти: проти нацистської Німеччини і проти большевицької Москви. Далі деклямувала Тамара Сапеляк і коротенько промовляв о. Т. Чубенко.

В мистецькій частині теж брав участь танцювальний ансамбль Юного СУМА, який під керівництвом хореографа Володимира Юрчишока виконав ряд народних танців.

Кінцеве слово сказав голова 9-го. Відділу ООЧСУ Іван Рачинський, дякуючи отцям духовним, учасникам урочистости підписання проклямації, виконавцям програм, чисельно зібраній громаді та гостям, підкреслюючи, що ми сьогодні дійсно соборно відсвяткували велике свято української соборности.

Співом „Не пора, не пора" Івана Франка закінчено цю успішну святкову академію, сценічне оформлення якої здійснив Іван Васічко

Василь Матлага

Посадник міста Картерету Петро Сіка (посередині) підписав проклямацію Дня української незалежности в присутності української делеґації, в складі якої були: Анна Трух, о. Тарас Чубенко, о. Давид Клуні і інж. Володимир Янів. В першому ряді учні (зліва): Ерик Чубенко, Таня Сінгура, Лара Глущик і Тарас Чубенко.

Баффало

Про акти 22-го січня 1918 і 1919 років не забуває українська громада в Баффало кожного року, і в такий чи інший спосіб, такою чи іншою імпрезою відтворює „Красу відродження країни", як писав О. Олесь. Цьогорічні святкування роковин незалежности й соборности України відбулися тут в неділю, 22-го січня. На приміщення для святкувань вибрано будинок міської ратуші, де два дні перед тим була підписана проклямація української незалежности. Її підписали посадник Баффало Джеймс Ґріффін і начальник повіту Ґр. Едвард Рутковскі в присутності численної української делеґації (понад 40 осіб), яку очолювала Даша Процик, голова баффалівського Відділу УККА. Були присутні при цьому також запрошені на урочистість представники місцевої адміністрації. Український національний прапор в день підписання проклямації і в дні 22-го січня повівав на щоглі перед ратушем біля американського державного прапора.

У святкуванні роковин 22 січня взяли участь делеґації українсько-американських ветеранських організацій (Станиця ім. Йосифа Грічка і Станиця ім. Володимира Голинського); делеґації інших організацій (ООЧСУ, ОЖОЧСУ, СУМА) — усі з організаційними і національними прапорами. Присутніми були на імпрезі особи з американського політичного світу, з яких член Конгресу Генрі Новак виголосив прихильну для українського визвольного руху промову; були теж і представники інших національних громад.

На святі від українців промовляв містоголова баффалівського Відділу УККА д-р Андрій Дякун, відомий місцевий адвокат і громадський діяч, перед тим він прочитав проклямацію і провів приречення на вірність американському прапорові. Свято розпочав молитвою о. митрат д-р Павло Івахів, а закінчив молитвою о. Володимир Вербицький.

Провідником програми свята була Д. Процик, яка заступала д-ра Едварда О'Коннора, що через недугу не міг прибути на Свято.

Брак сцени у залі, де відбувалася імпрези, вплинув на характер мистецької частини програми свята: мистецьких точок було небагато, але були вони ефектовні. Виконавцями були молоді, а то й зовсім молоденькі особи: Уляна Мороз продеклямувала вірш Лесі Українки „Надія". Цього вірша Леся Українка написала у ранній молодості, і, може, саме тому слова вірша так природно прозвучали з уст нашої наймешної декляматорки, хоч вона сама ніколи України не бачила.

„Зосталася тільки надія
одна:
Надія вернутись ще раз
на Вкраїну.
Поглянути ще раз на
рідну країну..."

Дай Боже, щоб декляматорка й інші діти її покоління діждалися здійснення цієї надії, і щоб могли вони не тільки поглянути на Україну, але й зажити в ній.

Інші точки мистецької частини: гурток із семи бандуристів при рідній школі УККА виконав декілька українських пісень; скрипаль Григорій Доценко відограв декілька мелодій, опертих на народних мотивах; Оксана Михаськів прочитала „43 Псалом" Тараса Шевченка в перекладі на англійську мову св. п. д-ра Нестора Процика. Свято закінчено українським національним гимном, що його проспівали всі учасники.

Згадка про святкування роковин державности й соборности України була поміщена в англомовному щоденнику „Баффало Нюз", а фрагменти свята передавалися телевізійними станціями — русло 2 і 4.

В дообідніх годинах у неділю, 22 січня, по українських церквах відправлялися Служби Божі в намірені українського народу. В каплиці парафіяльної школи св. Миколая участь у Службі Божій взяли представники з прапорами таких організацій: Союз Українок — 49-ий Відділ, Пласт і організації Визвольного Фронту. Службу Божу відправляв о. д-р Павло Івахів і виголосив відповідну до свята проповідь.

Роковинам 22 Січня присвятили свої передачі обидві баффалівські українські радіопрограми. Програма Василя Шарвана зробила це в суботу 21-го січня, а програма Патріярхального Товариства — в неділю, 22-го січня.

Михайло Лоза

Міннеаполіс

Закінчення зі ст. 4.

року для американського народу, а саме, здобуття вільної демократиної держави. На жаль, з різних причин українська революція не увінчалася повним успіхом. Москва відплатилася Україні горами трупів і ріками крови та культурним і політичним обезголовленням всієї нації. Цього московського злочину грядучі українські покоління ніколи не повинні забути.

В заключному слові молодий доповідач закликав всіх українців у вільному світі говорити ясно і голосно про поневолення українського народу, а при виконуванні громадських обов'язків в країнах свого поселення голосувати за тих політичних провідників, які піддержують справу визволення України.

Заяви сенатора Бошвица і А. Шевченка присутні нагородили довготривалими оплесками.

В мистецькій частині програми, яка була на високому рівні, з деклямаціями виступили Ольга Хоролець („Соборність" Вадим Сварог) і Ольга Остапчук („Яка краса" Олександер Олесь). Студентка Галина Сеник деклямувала вірш Лесі Українки „Без надії сподіваюся" в англійському перекладі.

У вокально-музичній точці виступила Таня Вовк-Рябокінь, широковідома в Міннесоті ентузіястка гри на бандурі. Вона з питомим їй чуттям і прецизією виконала ряд українських мелодій.

Завершенням свята був виступ талановитого співака-баритона Ярослава Щура, якого представив присутнім С. Кнап. При акомпаньяменті його дочки Петрусі Щур присутні з великою увагою і насолодою вислухали мелодійні пісні: „Ой, упав стрілець" і „Прощай, дівчино" муз. Ярославенка, „Мені однаково" сл. Тараса Шевченка, муз. Лисенка, і „Кличе спалена пісня" сл. Богачука, муз. Чинча. Своїм милозвучним голосом співак чарував присутніх піснями. Зворушена авдиторія нагородила його вставанням з місць і доготривалими апльодисментами. Представники молоді, Марта Сеник і Степан Луцик, вручили солістові і його акомпаньяторці китицю квітів. Бравурним українським маршом у виконанні Ярослава Щура закінчено це урочисте свято.

Лейк Ворт

Група членів Українсько-Американського Клюбу в Лейк Ворті, Фльориді, зібралася біля будинку міського управління 22-го січня ц.р., щоб відсвяткувати незалежність України, проголошену IУ Універсалом в 1918 році. Український прапор піднесла найстарша членка Клюбу Софія Когут, а з нею також мейор міста Лейк Ворт, яка є щирою приятелькою української громади. Потім всі присутні заспівали американський і український гимни.

Олена Куса

Нюарк

„....В Києві, на площі перед храмом Святої Софії, проголошено, що Україна стає вільною, ні від кого незалежною, суверенною державою українського народу". Робак, відіграли сценку Юри Шкрумеляка „Стріча побратимів". Кожна дитина була з якоїсь частини України і була вбрана в стрій цієї частини. Ця сценка символізувала злуку всіх земель України, що сталося 22-го січня 1919 року.

Хор Школи св. Івана Хрестителя в Нюарку під диригентурою Анна Ґут.

(Фото: Юрій Тритяк)

Вже десятий рік підряд учні школи св. Івана Хрестителя в Нюарку святкують проголошення незалежности і соборности України. Згідно з традицією, ми піднесли перед школою український прапор, і всі учні зі своїми учительками проспівали український гимн „Ще не вмерла Україна" та проказали обіт до українського прапора: „Майорить у повітрі рідний прапор моєї Батьківщини.."

Щоб продовжувати це свято 22-го січня, всі перейшли до шкільної залі на коротку програму. Тамара Фаріяс, Дженет Ганяк і Лада Гапій, розпочали це свято, і розповіли учням про проголошення незалежности і соборности української держави.

Відтак учні 5-ої кляси, разом з учнем 8-ої кляси, під проводом учительки Марії

У дальшому учні вищих кляс під проводом Анни Ґут заспівали дві пісні: Р. Купчинського „Не сміє бути в нас страху" і В. Шурата „За тебе, Україно".

Завдяки нашим учителькам, що терпеливо нас на це свято приготовляли і провадили з нами в клясі дискусії, програма була приготована для нас, шкільних дітей, і викликала в нас святочний настрій, а це найважніше.

Я тішуся, що я маю нагоду ходити до школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., та користати не лиш з програми навчання, але із її українського духу.

Лада Гапій,
учениця 8-ої кляси

Маямі

„У неділю, 22-го січня ц. р., маямська громада відзначила свята державности і соборности незабутніх двох Актів — 22 Січня 1918 і 1919 років. Після Богослужень у намірені українського народу у католицькій і православній церквах зібралися наші громадяни в Українсько-Американському Клюбі, щоб вшанувати це найбільше державне свято.

Свято відкрив вступним словом голова Клюбу Тарас Максимович, ведення програми передаючи Любі Кобрин, організаційній референтці комітету Об'єднаних Українських Громадських Організацій у Маямі. Відомий маямський піяніст-віртуоз Богдан Сперкач відіграв американський гимн. Л. Кобрин привітала присутнього на залі прелеґента цього свята д-ра Степана Росоху, діяча Карпатської України, містоголову її Сойму.

Д-р Росоха, промовець і оратор, у своїй доповіді розповів спершу про початки творення нашої державности, навівши при цьому деякі маловідомі події, які мали велике значення у підготовчій державній роботі. Особливу увагу звернув він на два Акти — 1918 і 1919 років проголошення державности і соборности Української Народної Республіки, які навіки залишилися основними дороговказами. Боротьба за волю України триває й досі і не зупиниться, доки ми не осягнемо нашої мети: вільної самостійної, незалежної України.

Доповідь англійською мовою про 22 Січня прочитала Клявія Шейфер коротко і змістовно. Далі виступили члени Маямського танцювального гуртка: Ганя Максимович, Клявдія Шейфер, Юрко МекКей, Зенон Яремко, які виконали по-мистецьки танці „Гуцулочка" і „Живий гуцул".

Богдан Сперкач, докторант музикології Бостонського університету, який від років завжди є окрасою наших різних громадських імпрез, своєю мистецькою подивугідною віртуозністю виконав в'язанку українських народних пісень власної композиції.

Голова 17-го Відділу СУА ім. О. Теліги в Маямі, відома громадська діячка Ірена Ракуш, як завжди, з великим почуттям продеклямувала вірш Семена Орлюка: „Четвертий Універсал". Усіх виконавців програми присутні нагородили заслуженими оплесками. Українським славнем закінчено цю коротку, але добре опрацьовану та виконану програму свята.

Б. Остап'юк

Сиракюзи

Ще в середу, 18-го січня ц. р., староста повіту Онондаґа Джан Молрой та посадник міста Сиракюзи Лі Алексaндер підписали відповідні проклямації та проголосили 22 січня Днем української самостійности. Особливо гарно та привітно приймав з цієї нагоди українську делеґацію посадник Лі Алексaндер та його співробітники.

У складі делеґації були проф. д-р Іван Гвозда, голова Відділу УККА з дружиною Валентиною, о. мґр Богдан Кінь, о. диякон д-р Мирон Ткач, д-р Зиновій Карпишин, мґр Микола Дупляк, Яруся Дупляк, Стефанія Ґоджак.

Церемонію підписання проклямації посадником міста фільмували три телевізійні і дві радіові станції, які опісля інформували американське суспільство про День української самостійности та змагання українців до волі. Посадник Лі Алексaндер виявив при цьому добру обізнаність з українською визвольною справою та з поневоленням України большевицькою Росією.

У присутності посадника та його урядовців і засобів масової інформації, на щоглу ратуші міста піднесено український прапор, який гордо повівав поруч американського прапора волі.

У неділю, 22-го січня, в газеті „Сиракюз Геральд Американ" появилася довга стаття-інтерв'ю з д-ром З. Карпишиним пера Дж. Лайт п. н. „Боротьба народу за волю".

Відзначення 22-го січня святочною програмою в українській громаді відбулося 29-го січня в залі Українського Народного Дому. Програму почав хор „Сурма" під керівництвом мґр Марусі Гишко виконанням пісень „За тебе, Україно" муз. С. Людкевича та „Піснею про Залізняка".

Опісля уривки з Четвертого Універсалу прочитала Рома Прибила, а з Акту Злуки Земель Наталка Чомко; проклямації Дня Української Самостійности підписані посадником міста та старостою повіту, прочитав Ігор Ґоджак.

Святочну доповідь прочитав о. диякон д-р Мирон Ткач.

Скрипковим виконанням мелодій до слів „Засвистали козаченьки" та Сайтц — концерт ч. 2 популяризувалась Галя Ємець, а Софійка Бутенко виконала на флейті „Зажурились галичанки", „Як стрільці йшли з України" та „Ми йдемо в бій".

У програмі свята були також деклямації: „Пам'яті тридцяти" П. Тичини у виконанні Ярусі Дупляк та монтаж віршів на 22 січня у виконанні Юрія Войтовича. Сумівська молодь популяризувалась на сцені виконанням народного танку „Гречаники".

На кінець мистецької програми хор „Сурма" виконав пісню Української Повстанської Армії „Світить місяць" та „Що то за прапор лопотить" муз. О. Плешкевича. Святочна сиракюзька громада закінчила ще одні роковини державности і самостійности України національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Микола Дупляк

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ч. 16 ЛЮТИЙ 1984 р.

На черзі — пересувні виставки Музею

В попередніх числах „Вістей Українського Музею" була вже мова про те, що наш Музей плянує поширити свою діяльність, влаштовуючи виставки в різних містах Америки і Канади. Що здійснено з тих плянів? Ось тут короткий звіт з підготовки до цієї важливої діяльности Українського Музею:

Виставка „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" так зроблена, що її легко можна перевозити. Для того пороблені спеціяльні скрині, експонати забезпечено, приготовано інструкції, як цю виставку технічно влаштовувати. Ця виставка вже відбулася у Вашінгтоні, в одній зі заль Капітолю, від 25-го вересня до 2-го жовтня 1983 року під час відзначування 50-річчя Великого голоду в Україні.

4-го березня 1984 року виставка відкриється в Дейтонському університеті в Огайо. Пізніше вона помандрує до Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чікаго і до Осередку Української Культури у Вінніпегу.

27-го квітня 1984 року в Стейтовому Музеї у Трентоні, Н.Дж., відкриється етнографічна виставка, яку влаштовує наш Музей. Будуть показані зразки українського народного мистецтва: народні строї, килими, вишивки, рушники, деревторізьба, металеві вироби, писанки.

Для організації пересувної етнографічної виставки, в додаток до наявної постійної колекції, треба було створити спеціяльну колекцію. На щастя, в сховищах Музею є багато об'єктів, отже не було труднощів з добором експонатів. На цю виставку Geraldine Dutch Foundation дала 15 тисяч долярів з умовою, що на цю мету Музей збере ще 30 тисяч долярів пожертв та дотацій. Йдуть переговори з рядом музеїв у стейтах Ню Йорк і Ню Джерзі про влаштування в цих музеях української етнографічної виставки.

У травні 1984 року в Українському Музеї відкриється виставка з історії української іміграції в ЗСА. Це буде перша фотографічна документація її. На підготовку цієї виставки Мистецька Рада стейту Ню Йорку призначила 12 тисяч дол. Виставка так заплянована, що її можна буде перевозити до інших міст.

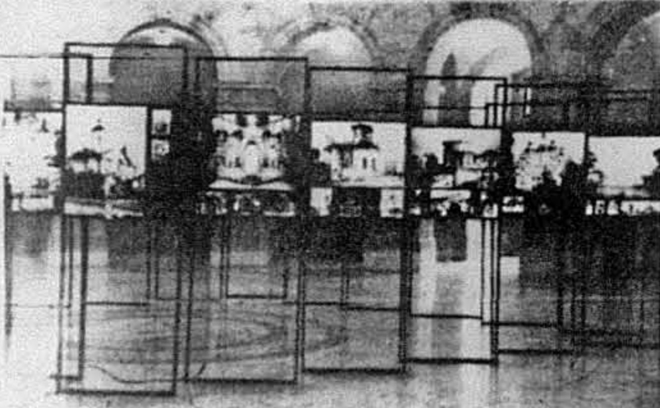
Нещодавно Український Музей придбав колекцію картин Никифора, якого вважають одним з найкращих т. зв. „примітивних" мистців світу. В енциклопедичному словнику "Примітивні Мистці" А. Яковського читаємо (в перекладі з англійської мови):

„І що це за картини! Це ж чисте, натхненне мистецтво, яке, без сумніву, є найкращим у Польщі й правдоподібно найкращим примітивним мистецтвом в усьому світі". М.С. Гендлер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Варшаві писав в 1960 році так: З усіх талановитих мистців, що появилися на польській сцені після політичних заворушень 1956 року, ніхто сьогодні не є більший та оригінальніший від неписьменного жебрака, що живе в околицях Криниці, біля Кракова. Його звуть Никифором".

Український Музей вирішив придбати колекцію праць Никифора, що складається з 50 картин і кількох десятків менших рисунків, щоб зберегти їх і влаштовувати їх виставки в різних містах Америки, тим самим „відвойовуючи" його від поляків, які зуміли представити Никифора як „польського" чи „лемківського мистця з Польщі".

Отже чотири виставки готові або в останній фазі підготови до мандрівки по різних містах. Робиться зусилля, щоб ці виставки відбувалися в рамках програм американських музеїв та інститутів, бо це полегшить доступ до американської критики та преси.

„Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" — пересувна виставка Українського Музею

Виставка „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" була показана у Рассел Ротонді (будинок сенату) від 25-го вересня до 1-го жовтня 1983 року, під час Меморіяльного тижня у Вашінгтоні, яким відзначувано 50-річчя Великого голоду в Україні. Уже є домовлення про показ цієї виставки в кількох містах Америки і Канади.

Ще один тривалий фонд для підтримки Музею

Д-р Волтер і Олена Петришини з Ессекс Феллсу, Н. Дж., повідомили Музей, що вони творять спеціяльний 10-тисячний фонд, з якого лише відсотки призначені для підтримки діяльности Музею. Уже одержано перший внесок до цього фонду.

Обоє Петришини народилися в Америці. Д-р Волтер Петришин — лікар, фахівець хворіб вуха, горла і носа, також професор хірургії і директор фундації дослідів глухоти. Олена Петришин, з дому Прочак, походить з Ню Йорку. Подружжя має чотирьох дітей, уже дорослих. Обоє активні в українському і американському житті, зокрема, уже кілька років є членами УМ, також Українського Інституту Америки, Українського Лікарського Товатиства; вони є довічні члени Музею Мистецтва в Монтклері, Н.Дж., щедро допомагають Мавнтенсайд-шпиталеві в Монтклері та опері в Сарасоті на Фльориді, де мають другий дім.

В листі про створення фонду для Українського Музею, Петришини пишуть між іншим таке: „Як американці українського походження, ми вважаємо за наш обов'язок поширювати знання про українську культуру і мистецтво між американськими колегами. Через такі установи, як Український Музей, можна буде залишити майбутнім поколінням знання і пошану до нашої великої української спадщини та бажання її зберегти".

Картини Никифора з колекції Українського Музею

Церква з трьома банями, акварель.

Лемки вітають Никифора у своєму будинку, акварель.

Вокзал, акварель.

Краєвид з церквою і віллами, акварель.

Богдан Бойчук

Маляр поневірянь і недосвідомленої слави

Український Музей недано купив велику колекцію картин Никифора з Криниці. Колекцію ту збирав упродовж життя поет Вадим Лесич, який написав монографію „Никифор з Криниці", в-во Сучасність, 1971.

Подія ця дуже щаслива з кожного погляду. Насамперед, колекція Вадима Лесича повністю збереглася й опинилася в гідному для неї місці; сам покійний поет був би з цього гордий. Цю подію треба завдячувати, головно, дружині поета, Лесі Кіршак, та управі Українського Музею, які зрозуміли вагу та цінність картин Никифора та прийняли відповідні для обох сторін настанови.

Важливість набуття картин Никифора саме Українським Музеєм посилюється ще тим, що Никифор став спірною постаттю — його намагаються привласнити собі поляки для своєї культури.

Никифор народився в Криниці приблизно 1895 року (точна дата невідома) від глухонімої жебрачки Євдокії Дровняк, а помер у післявоєнній Польщі 10-го жовтня 1968 року. Сам глухонімий і неписьменний, поневірявся ціле життя в голоді й біді, продаючи свої картини на вулиці й випрошуючи гроша на прожиток.

Щойно наприкінці його життя, польські мистецькі кола заопікувалися малярем Никифором, який після війни опинився в Польщі. Польські мистці й мистецтвознавці уладили Никифорові ряд виставок у Варшаві, Парижі та інших мистецьких центрах, допомогли йому досягнути світової слави, хоч сам Никифор цього не усвідомлював. Польща піклувалася теж самим Никифором, влаштувавши йому досить догідне життя. Але Никифор і цього не був свідомий і далі намагався повертатися до давнього стилю життя й жебракування.

За все це честь і слава польським мистцям і Польщі. Але не честь це і негарно привласнювати українського маляра для польської культури. Тому надбання картин Никифора Українським Музеєм має таку велику вагу. Ми не так культурно багаті, щоб губити своїх мистців, розтрачувати свої набутки. Присутність численних картин Никифора в Українському Музеї утвердить цього маляра в українській культурі.

Завдання Музею — колекціонувати і зберігати творчі надбання українських малярів на еміграції. Для цього потрібні фонди і приміщення. На жаль, Український Музей не диспонує ні одним, ні другим. І це велика трагедія. Український Музей не має навіть місця, щоб відповідно примістити колекцію Никифора, чи те багатство, яке має вже в своїх архівах. А про додаткові колекції не можна навіть говорити, для цього ніяк нема місця. І коли Український Музей вив'язується зі своїх завдань фахово й відповідально, то українська спільнота в Америці далеко не вив'язується. На мою думку, ми будуємо забагато храмів, які часто світять пусткою. Ми маємо кілька домів у Ню Йорку, які виповнюємо рутинним розваговим змістом. А з помітним уже відходом українських малярів у небуття, їхня творчість буде на очах пропадати, бо Музей не має власного дому. Таким же порядком, рукописи українських письменників, науковців, композиторів — опиняться на смітниках, бо нема архіву. На цю болючу прогалину в нашому житті час нашій спільноті звернути увагу, бо незабаром буде запізно.

У МУЗЕЇ ЗНОВУ БУДЕ ВИСТАВКА ПИСАНОК

Виставка писанок з колекції Музею відкриється в суботу, 17-го березня 1984 року. В неділі і суботи відбуватимуться зайняття з писання писанок для дітей і дорослих. Участь у зайняттях за попереднім зголошенням телефоном на число (212) 228-0110.

Піяністка Лідія Артимів дасть концерт на користь Українського Музею

Видатна американська піяністка українського походження, Лідія Артимів, дасть концерт, прибуток з якого дістане Український Музей. Концерт відбудеться в неділю, 11-го листопада 1984 року, о 7:30 годині вечора в Ню Йорку, Alice Tully Hall, Lincoln Center.

Лідія Артимів росла у Філядельфії, почала вчитися грати на фортепіяно у віці чотирьох років у проф. Юрія Оранського, навчалася в Українському Музичному Інституті. Десять років вчилась у піяніста Гарі Графмана. Дістала найвищі нагороди на кількох міжнародних конкурсах піяністів. Виступала як солістка з найкращими симфонічними оркестрами світу. Починаючи з 1975 року, Л. Артимів давала концерти в Европі і Америці.

„Відсунуті пожертви" — фонди на майбутнє

Чимало наших громадян складаючи свої заповіти, пам'ятають про українські установи, які для їх діяльности дуже потребують постійної фінансової допомоги. Тому ці громадяни призначають певну частину свого спадку на громадську мету, зокрема на українські наукові та культурні установи, цим забезпечуючи їхній майбутній розвиток.

Тепер серед американців поширився звичай — жертвувати на культурні та громадські установи не тільки в заповітах, але ще за життя. Практичні американці роблять це, щоб мати певну користь з свого майна ще за життя жертводавця у формі податкових відтягнень. Вони можуть відтягти від оподаткування вартість своєї пожертви, будь це вартість дому, землі, акцій (shares), чи банкового конто. Дехто з таких жертводавців і далі живе у своєму — „не своєму" (бо вже подарованому) домі; інші дістають на свої витрати дивіденди, які їм щороку приносять їхні акції (shares) чи ощадності. Американські установи, приймаючи такі умовні чи „відсутні" пожертви, зобов'язуються керувати пожертвуваними фондами так, щоб усі щорічні дивіденди до кінця життя діставав жертводавець. Щойно після смерти жертводавця дім, акції чи ощадності стають власністю установи. В такий спосіб жертводавець не є позбавлений ані даху над головою, ні потрібного для життя прибутку від його ощадностей чи акцій. Одночасно він має ту користь, що платить менше податків.

Хоч установи, що дістають пожертву, беруть на себе додатковий обов'язок адмініструвати фондами і тим часом не мають жодної користи, але на довшу мету такі „відсунуті" пожертви дозволяют установам краще плянувати свою майбутню діяльність.

Український Музей, один з перших між нашими установами, одержав таку „відсунуту" пожертву від відомої і жертвенної громадянки — у формі акцій однієї компанії, вартістю яких 7-8 тисяч долярів. Музей зобов'язався передавати їй усі дивіденди з тих акцій до кінця її життя.

Хоч ця особа вже не платить податків, найважливішим для неї було бажання допомогти нашій установі.

Позитивним є, що серед нас є такі громадяни, які за життя приймають рішення в справі свого спадку, і не лишають його далеким іноді і відчуженим спадкоємцям (які, замість вдячности, ще й нарікають, чому їм так мало призначено, а кому іншому — більше), а лишають спадок чи частину його вибраній ними установі. Такі випадки бувають, і навіть часто.

Відомі американські творці великих багатств не лишали усього спадку своїм спадкоємцям, закладали фундації для підтримки науки, мистецтва, шкіл, шпиталів та різних громадських проєктів. Завдяки тим фундаціям, Америка вибилася на передове місце в розвитку науки і культури.

Приклад нашої жертвенної громадянки доводить, що є серед нас люди, які вміють господарити своїм майном раціонально та зі зрілим почуттям громадської відповідальности.

Праця над виставкою про історію української іміграції в Америці.

Більше року триває підготовка до виставки, що висвітлить історію української громади в Америці — від 1890-их років до сьогодні. День урочистого відкриття виставки — 19-го травня 1984 року. Проєкт оформлення виставки — Зенон Фещак. На 28-ми щитах буде віддзеркалений шлях кількох поколінь українців у Америці, переважно на фотографіях. Також будуть виставлені летючки, оголошення, програми тощо. Одночасно відбуватиметься безперервний показ прозірок з поясненнями українською й англійською мовами.

Поет Євген Маланюк, парк в околиці Ню Йорку, 1960 рік. З фотографічного архіву Музею.

Виставка нагадуватиме про перші кроки українських іміґрантів — покаже одні з перших українських церков, хори і драматичні гуртки, початки організованого життя. Будуть насвітлені досягнення дальших хвиль української іміграції.

Уже друкуються каталоги виставки українською і англійською мовами. Автор тексту — д-р Мирон Куропась, куратор виставки. Фотографії для виставки підбирали д-р Мирон Куропась, Марія Шуст і Христина Певна. Багато зусиль (скільки телефонних дзвінків!) поклала Христина Певна на збирання інформації про окремі фотографії. Пізніше вона та Іка Кознарська склали підписи під ними. Дарка Байко притягла компютора до праці над виставкою.

Передріздвяна товариська зустріч в Українському Музеї

Ансамбль "Гомін" під керівництвом В. Юркевича виступає під час різдвяної зустрічі в Українському Музеї.

Перед-різдвяна зустріч в Українському Музеї. Розіграш льосів на цілі УМ. Зліва: Андрій Стусик — член ансамблю "Гомін", витягає "щасливі" льоси, побіч Ольга Ставнича і Лідія Гайдучок.

Школа українознавства у Вашінгтоні відвідала Музей

Учні Школи українознавства в залі з постійною виставкою „Українські народні убрання".

Учні Школи українознавства в залі з виставкою „Українські килими".

Пам'яті Ірини Шухевич-Любчак

У кінці минулого року Український Музей дістав за заповітом Ірини Шухевич-Любчак 20,000 дол. і книжки з мистецтвознавства. Це була людина, що від дитинства до смерти була пов'язана з українським культурним і громадським рухом, а у своєму заповіті призначила гроші українським культурним і науковим інституціям.

Ірина Любчак народилася 1913 року у родині Степана Шухевича, відомого у Львові адвоката, одного з видатних оборонців політв'язнів. Училась у гімназії сестер Василіянок у Львові, активно діяла в Пласті також після того як Пласт у 1930 році був заборонений польською владою. Студіювала у Львівському університеті право, працювала у Центросоюзі. Під час війни одружилась з д-ром Осипом Любчаком, разом виїхали на Захід. 1949 року приїхали до ЗСА. Перші роки подружжя Любчаків жили в Ню Йорку, св. п. Ірина Любчак працювала модельєркою капелюхів. Була вона ініціятором і організатором перших пластових таборів в Америці, також комендантом у таборах в Іст Четемі. Останні роки О. і І. Любчаки проживали в Енглвуд Кліффс, Н. Дж., завжди цікавились літературою і мистецтвом.

Д-р О. Любчак помер у 1978 році, його дружина — 6-го грудня 1982 року.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
Tel.: (212) 228-0110

Музей відкритий від середи до неділі включно від 1-ої до 5-ої год. по полудні.

ВИДАЄ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
Редагує Комісія Преси і Публікацій
Адреса: 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Фотографічний Архів Українського Музею

Приготовляючи виставку фотографічної документації життя українських переселенців у ЗСА, Український Музей у Ню Йорку зібрав близько 1500 світлин. Христина Певна, працівниця музею, поробила з них копії, загорнула в безкислотний папір і плястику (щоб зберегти якнайдовше), поклясифікувала їх та вписала в каталог так, щоб вони були легко доступні. Таким способом постав Фотографічний Архів, як частина історичного відділу нашого музею. Це перша такого роду систематично й фахово упорядкована колекція фотографій з життя української громади в ЗСА. Крім того, цей Архів має вартісні світлини з України. Зокрема Йосип Гірняк передав до музею цінний архів театру „Березіль", в якому є багато фотографій. Як кожна піонерська робота, створення такого Фотографічного Архіву вимагало великих зусиль і часу. Треба було не лише писати, телефонувати, але й особисто відвідувати поодиноких українців і просити їх передати або хоч позичити фотографії з раннього періоду життя українців у ЗСА. Так врятовано не один вартісний фотознімок від знищення, бо люди не завжди розуміли їх вартість. Опісля треба було описати кожну фотографію, коли і де її зроблено, кого або що вона зображує. Без такої ідентифікації фотографія втрачає вартість.

Усю цю піонерську роботу виконує з великою відданістю і щораз більшим досвідом Христина Певна.

Поклавши так основи для Фотографічного Архіву, Український Музей продовжує збирати фотографії з життя українців у ЗСА і в Україні, сортуватиме їх та вписуватиме в каталог, зберігатиме їх від знищення за допомогою найновіших технічних засобів. Управа Музею плянує зберігати окрему копію фотографій у своєму сховищі в іншому будинку. Зокрема вартісними для Музею є фотографії (1) міст, сіл, церков, громадських будинків, пам'ятників, (2) виявів організованого громадського і культурного життя (віча, маніфестації, театри, хори) (3) побутово-обрядових подій (вінчання, похорони, праця тощо) і (4) видатних постатей з України і з української громади у ЗСА.

На бажання жертводавців, Український Музей повертатиме оригінали фотографій, а зберігатиме тільки копії з них.

Все це будуть пам'ятки й фотографічна документація життя та праці наших громад, наших осягів і прагнень. Свідомість спільного минулого, збереженого на світлинах, буде тісніще згуртовувати усіх українців в одну спільноту. Багато такої документації вже безповоротно втрачено. Проте кількість і якість того, що Українському Музеєві вдалося зберегти, виявляє, що можна врятувати ще багато вартісного матеріялу історично-документальної вартости.

Відвідавши...

Закінчення зі ст. 2.

наших радіопрограм була нагода прослухати тільки „Пісню України", що нею керує Прокіп Наумчук, а диктором є відомий Борис Дніпровий. Слухаючи цієї програми, постигла мене велика несподіванка. Я не лише мав нагоду прослухати платівку до моїх слів, але мав щастя почути з уст диктора декілька щиродружніх слів привіту. Взагалі мої торонтонські друзі вчинили мені багато радости — Дніпрові, Шафранюки, Мусії, Ількови, Василь Вацик.

Жаль, що час не дозволив особисто зустрітися ще з іншими давніми друзями й поговорити про театральні справи — Б'ельським, Тарнавецькою, „кіцею"-Левицькою, Довганюком й іншими. Хоча був я в Торонто дуже коротко, вспів придбати і нових друзів, якими є подружжя Давидовичів (Степан і Лідія).

Про працю наших політичних діячів не вспів довідатися, знаю тільки, що і ці справи торонтонці вміють краще ладнати ніж у нас у ЗСА, Суспільна Служба працює зразково і може бути прикладом для інших цього роду товариств.

Суспільна Служба в Торонто розгорнула широку діяльність, там раз у тиждень добровільно і безкорисно працює кільканадцять ідейних жінок. Торонтонська Суспільна Служба має декілька відділів, як ручні роботи, кераміка, писання писанок тощо. Це все продається на „Базарах" і кожного дня в домівці. Дохід із проданих праць призначається для найбільш потребуючих. Є також окремий відділ, який займається відвідуванням хворих. Особливе признання належить тим, які не лиш, що присвячують свій час у Домівці, але й беруть працю до хати.

* * *

У загальному Торонто, як місто, гарне і чисте. Українці в Торонто поза тим, що дуже гостинні, на зовнішньому відтинку дбають про добре українське ім'я, що їм у цьому напрямі навіть у великій мірі щастить.

Накінець слід сказати, що наша молодь тут не лиш вродлива, але й патріотична. Також у цьому місті менше мішаних подруж, як деінде.

Відносно самітних старших, то переважають тут жінки, яким віку годі вгадати, бо всі милі, приємні, елегантні, словом дуже дбають про свій вигляд, тому треба дивуватися, що самітники зі ЗСА не шукають жінок у Торонто, а їх тут, як у Галичині казали, „до кольору і вибору". Правду кажучи у ЗСА останнім часом самітники старшої дати трохи рушились, а їм добрий приклад дав сімдесятилітній новоженець, який має велике відношення до „мети", хоча без „Мети" дійшов до своєї мети.

Завершуючи ці рядки хочу оправдати себе, що може когось чи щось у Торонто ненароком опустив, то єдиною причиною був брак часу, а крім цього я ще мав свої особисті справи.

СОВЄТСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК повідомив у вівторок, 14-го лютого, Раду Безпеки ОН, що Москва не ставитиме більше опору розміщенню військ ОН у Бейруті замість міжнародних сил миру, які тепер знаходяться там, але мають намір покинути Ливан. Представники ЗСА та ОН офіційно повідомили про цей крок Кремля, але високий офіційний речник Державного департаменту потім сказав, що совєтські умови, при яких дозволяється розмістити війська ОН у Бейруті, є „цілком неприйнятні". Вашінгтон покищо вирішив публічно не відкидати совєтської пропозиції перед її дальшим обговоренням з огляду на нове керівництво в Кремлі.

„Пророк"...

Закінчення зі ст. 2.

ня і злиднів письменникових постали твори „Ідіот" і „Біси"; герой „Ідіота" — це своєрідний російський Дон Кіхот, добрий, сердечний, освічений, але із слабою волею і безсильний. В „Бісах" — дано геніяльний образ майбутнього большевизму і найяскравіше виявилося вороже ставлення Достоєвського до грядучої революції, яку він очима ясновидця бачив. Обидва твори побудовані на тому ідейному ферменті, який охопив був російську інтеліґенцію між 1860 і 1970 роками в шуканні нових доріг і нових богів та в переоцінці цінностей. Але Достоєвський вірив також у моральну вищість народної Росії. Він був певний, що Европа поклониться перед Росією і попросить у неї помочі на свої тяжкі політичні й соціяльні недуги. (Тепер його слідами йде Солженіцин). Російський націоналізм Достоєвського, проте, не зменшує його великости, як творця геніяльних творів літератури.

Він у своєму месіянізмі вірив, що Росія скаже занепадницькому Заходові своє „нове слово". Захід, мовляв, має оновитися завдяки російському духові. Достоєвський сильно вірив у месіянство Росії, народ якої для нього є „народ-богоносець".

Мотиви терпіння у Достоєвського — це безпричинні мотиви масохістів. Письменники, чи українці, чи з Заходу, описують терпіння, але в них воно має ушляхетнююче значення, викликаючи протест і бунт, бажання зробити так, щоб терпіння зникло: у Достоєвського ж — нічого подібного. Нема в нього жадного протесту, лише безцільне й безперспективне розкошування в терпінні. Достоєвський, здається, не терпить сильних і любить слабих — „бідних людей": „принижених і зневажених", „злочинців і покараних"; усіх тих, що не знають почуття — „ти мусиш"; тих, що впали і не чуються на силах встати; грачів, що не в силі відірватися від рулетки, як пияк від пляшки. Сильних типів людей у Достоєвського не знайти, що у свій час підкреслив Дмитро Донцов і Вячеслав Давиденко (В-С-ко).

Федір Достоєвський, що вже народився і виріс у Москві, став одним із визначніших теоретиків московського месіяністичного імперіялізму 50 років перед тим, як всі ці ідеї знайшли своє здійснення у червоній Москві. Щоб об'єднатися, мовляв, — все людство повинне зросійщитися. Цей заповіт Достоєвського перейняли російські большевики і провели „по-своєму" в життя. Сам же Достоєвський був консервативним монархістом і видиво перетворення Росії в комуністичну деспотію, яка неминуче настане, його лякала, бо він добре знав психологію російського народу і передчував, що у поєднанні з марксизмом вона зродить страшні плоди.

Повернувшись із каторги, зломаний фізично і духово, відійшов Достоєвський від революційних „петрашевських" поглядів своїх молодих літ і поволі опинився в консервативному цареславному таборі. Тоді письменник, який перед виконанням смертного присуду в Петербурзі 1849 року відмовився був сповідатися, став оборонцем „офіційної" Російської Православної Церкви, захопився російським урядовим слов'янофільством і став проповідником російського націоналізму, імперіялізму й колоніялізму. Достоєвський навіть товаришував із такими російськими реакціонерами, як оберпрокурор „Святішого Синоду" Побєдоносцев, або дипломат та ідеолог реакції Константин Леонт'єв.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР В. ВОВК

Ню Йорк. — В суботу, 18-го лютого ц.р., о год. 5-ій по полудні тут в Домівці СУА, при 108 Друга авеню, заходами 64-го Відділу Союзу Українок Америки, відбудеться авторський вечір Віри Вовк, професора університету в Ріо де Жанейро, Бразилія, відомої перекладачки літературних творів на українську мову, авторки багатьох збірок поезій.

РАЗ СТРИМАЛИСЬ, РАЗ НІ

Як інформує голова Федерації Українських Організацій в Австралії Юрій Денисенко, австралійська делеґація не стрималась від голосування на ІУ Конгресі СКВУ під час вибору нових керівних органів (за вийнятком одної особи), як звітувала „Свобода" та інші газети, а тільки у справі двох центральних репрезентацій із ЗСА, уважаючи, що це внутрішня справа української громади в ЗСА. — Ред.

Українці...

Закінчення зі ст. 1.

кої агресії.

Полк. М. Кравців представив головного промовця д-ра Віталія Гарбера, який працював на різних постах в американському Уряді, а тепер є асистентом генерального секретаря НАТО. Темою доповіді д-ра В. Гарбера було „Майбутнє вдержування привентивности в Европі". Доповідач звернув особливу увагу на те, що західний світ мусить розуміти, що СССР складається з різних народів, і що ті, які займаються військовим плянуванням оборони перед совєтською агресією Европи, не можуть ігнорувати політичного моменту при такому конфлікті. На його думку, треба ясно поставити перед вічі СССР, що на випадок війни у Европі західній світ буде підтримувати боротьбу народів, що живуть під гнітом СССР, за незалежність. Цей факт може здержувати совєтський уряд перед агресією, а тим самим — перед нуклеарною війною.

Полк. М. Кравців закінчив полуденок подякою всім, що до нього причинилися, та усім присутнім. Поміж гостями були найвищі своїми постами українці в Уряді ЗСА, також багато військових та цивільних урядовців Департаменту оборони, як також гості з Палати Репрезентантів, Державного департаменту, НАСА, „Голосу Америки" та інших державних установ і тих українців, що працюють в приватному секторі для справи оборони.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ
бл. п. АНТОНІНИ і ОЛЬГИ МАШТАЛЕР
Матері і Дружини наших шкільних Друзів Софії і Зенона складаємо 50.00 дол. на Патріярший Фонд.
Зі співчуттям
ВАСИЛЬ І МИРОСЛАВА ВИШИВАНІ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ В ПАМ'ЯТЬ
бл. п. ДАРІЇ ДАНИЛЮК
на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

Віра і Теодозій Сендзік — $50; по $25 — Анна і Богдан Демчук, Ольга Дубик, Ірина і Ярослав Куровицькі, Дарія Кузик, Олімпія і Володимир Роговські, Марія і Ярослав Томоруґ; по $20 — Ольга і Роман Ґаєцькі, Христина і Юрій Ференцевич, Евгенія і Евген Івашків, Марія Касіян, Христина і Юрій Кушнір, Ярослава і Іван Лучечко, Соня і Евстахій Масник, Анна і Олександер Пришляк, Марія Соробей, Уляна Старосольська, Надія і Юрій Штогрин, Ярослав і Богдан Жеребецькі; $15 — Марія Бачинська; по $10 — Марія й Іван Бродило, Наталка і Василь Дума, Осип Левицький, Миролюб Лозинський, Ірена й Іван Мокрівські, Зіна й Ігор Раковські, Орися і Петро Саляк та Лідія і Андрій Закревські. Збіркою зайнявся п. Миролюб Позинський. Разом зложено: $535.00

Відділ Українського Патріярхального Т-ва в Ню Йорку складає ВШ. Родині Покійної — Найдорожчої Мами — глибокі співчуття, а всім Вш. Жертводавцям щира подяка.

УПРАВА

Спілка Українських Журналістів Америки
з глибоким смутком повідомляє Читачів української преси та ціле Громадянство, що в дні 15-го лютого 1984 року, відійшов, несподівано, у кращий світ наш довголітній член, журналіст і письменник

сл. п.
ІВАН КЕРНИЦЬКИЙ ІКЕР

ПАНАХИДА в п'ятницю, 17-го лютого 1984 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.
ПОХОРОН в суботу, 18-го лютого 1984 р., год. 10-та ранку з того ж заведення до церкви св. Юра, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Брак Його пера відчуємо усі боляче.

Управа СУЖА

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
СВ. П.
Д-ра ІВАНА ЖОВНІРОВИЧА
будуть відправлені
ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, 24 ЛЮТОГО 1984 р., о год. 8-ій ранку
СВ. ЙОСАФАТА у РОЧЕСТЕРІ, Н. Й., 24-го ЛЮТОГО 1984 р. о год. 7-ій р.
СВ. ТРІЙЦІ в СТЕЙТЕН АЙЛЕНД, Н. Й. — 3-го БЕРЕЗНЯ 1984 р., о год. 9-ій рано.

Про молитви за Душу Покійного просимо
Родину, Приятелів і Знайомих
ДРУЖИНА, ДІТИ І ВНУКИ

Об'єднання Українських Письменників в Екзилі „Слово"
зі сумом повідомляє своїх Членів, Друзів і широке Громадянство, що в середу ранком 15-го лютого 1984 року, несподівано, відійшов у Вічність на 71-му році життя член Об'єднання „Слова", письменник, гуморист, драматург

бл. п.
ІВАН КЕРНИЦЬКИЙ-ІКЕР

ПАНАХИДА в п'ятницю, 17-го лютого 1984 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.
ПОХОРОН відбудеться в суботу, 18-го лютого 1984 р., год. 10-та ранку з того ж заведення до церкви св. Юра, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПРЕЗИДІЯ І ЧЛЕНИ ОУП „СЛОВО"

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ПОМЕРЛИХ ДОРОГИХ ОСІБ, НА УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ПОЖЕРТВУВАЛИ:

Д-р Ірина Васинчук — $1,000 в пам'ять мужа бл. п. інж. АНАТОЛІЯ ВАСИНЧУКА, пожертва призначена на публікації про голод в Україні 1933 р.

Марія Кротюк — $1,000 в пам'ять мужа св. п. д-ра СЕРГІЯ КРОТЮКА.

Роман Чорнобіль — $500 в пам'ять товариша юних літ св. п. АНАТОЛЯ КОС-АНАТОЛЬСЬКОГО.

Аріядна Лапичак — $250 в пам'ять і в першу річницю смерти батька бл. п. ДМИТРА КОТКА.

В. і А. Парубченко — $250 в пам'ять ДІДУСЯ СТЕПАНА і ДЯДЬКІВ, що загинули від голоду в 1933 р., пожертва призначена на публікації про Голод в Україні.

Слов'янський відділ бібліотеки Єльського університету — $150.00 в пам'ять св. п. проф. ТИМОТЕЯ СОСНОВОГО, з призначенням на публікації про голод в Україні 1933.

Д-р Іларій і Анна Домбчевські — $100 в пам'ять родичів св. п. КАТЕРИНИ й ДАНИЛА ЛЕШКІВ і св. п. МАРІЇ і АРІЯНА ДОМБЧЕВСЬКИХ та брата св. п. ІВАНА ДОМБЧЕВСЬКОГО.

Лідія і д-р Осип Оришкевичі — $100 замість квітів на могилу брата й шваґра бл. п. д-ра МИКОЛИ М. ЯЦКОВА.

Любомир і Марія Зобнів — $100 в пам'ять стрийка сл. п. д-ра ЯРОСЛАВА КОРОПЕЯ.

Роман і Люба Домбчевські — $100 в пам'ять батьків бл. п. о. КИПРІЯНА і МАРІЇ ДОМБЧЕВСЬКИХ та бл. п. ІВАНА і ЮЛІЯНИ БЕЛЕЇВ, пожертва призначена на публікації про голод в Україні 1933 р.

Ярослав і Ольга Дужі — $100 в пам'ять бл. п. АННИ ЦИМБАЛИ, $25 в пам'ять бл. п. АЛІЦІЇ ДМИТРЕНКО та $10 в пам'ять бл. п. МИКОЛИ ДОРОША.

Лідія Фіцалович - $50 в десяту річницю смерти матері бл. п. МАРІЇ ЧАЙКІВСЬКОЇ, пожертва призначена на видання публікацій про голод в Україні 1933 р.

Інж. Орест і Ксеня Клюфаси — $50 замість квітів на могилу св. п. інж. ІРИНИ КОЛТУНЮК.

Корнило і Омеляна Дзюби — $50 замість квітів на могилу бл. п. МИКОЛИ ХАРХАЛІСА.

Нестор Данилюк, Зірка і Святослав Котлярі — по $50, Уляна і д-р Володимир Коропеї — $25 замість квітів на могилу св. п. ДАРІЇ ДАНИЛЮК.

Ірина і Юрій Прокопишини — $50 замість квітів і для вшанування пам'яті бл. п. ЛЮНИ ЛУЦЬКОЇ та бл. п. ВІРИ ЯЦКЕВИЧ.

Маруся Тарнавська — $40, д-р Володимир і Теодозія Остап, д-р Ярослав і Надія Залінські, мґр Орест й Іванна Лисинецькі, інж. Мирослав Шарко, Ярослав Шарко — по $25 мґр Олександер і Лідія Ганас, Марія Гевко — по $20, І. Местф — $10, М. і Л. Федорів — $5, І Серединська — $3 замість квітів на свіжу могилу бл. п. проф. КЛИМЕНТИНИ ДАШИНИЧ КУЛЬЧИЦЬКОЇ.

Проф. Михайло Чорний — $25 в пам'ять бл. п. проф. МИХАЙЛА ВАСЬКОВА.

Д-р Олег Волянський — $25 замість квітів на могилу бл. п. проф. МИХАЙЛА ВАСЬКОВА.

Іванна і Роман Бобяк — $25, мґр Ярослав Рак — $10 замість квітів св. п. інж. ІРИНИ КОЛТУНЮК.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

Головна Екзекутива
Фонду Катедр Українознавства (ФКУ)

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
бл. п. МАРІЇ ГРАНКІВСЬКОЇ
зложили на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД через Відділ Патріярхального Т-ва в Ню Йорку:

Гранківський Михайло — $25; по $5 — П. Кінаш, А. і К. Кобрин, С. Крива, С. Слободян, А. і П. Телішевські та С. Хандога.
Разом: $55.00

ВШан. Мужеві п. Михайлові Гранківському складаємо наші глибокі співчуття. Збірщикам п. В. Гранківській та А. Кобринові і всім Жертводавцям — Дякуємо!

УПРАВА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. інж. РОМАНА КОБРИНСЬКОГО
мужа нашої співробітниці д-р Марії склали на Український Музей в Ню Йорку 275.00 дол.
Працівники УНСоюзу та Видавництва „Свобода"

У ВОСЬМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Незабутнього МУЖА І БАТЬКА
бл. п. МИРОСЛАВА ДЕМЧУКА
буде відправлена
СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАНАХИДА
в СУБОТУ, 25-го ЛЮТОГО 1984 р. о год. 8-ій ранку в українській католицькій церкві св. ІВАНА ХТЕСТИТЕЛЯ в Ньюарку, Н. Дж. при Сенфорд Аве.

Просимо Рідних, Друзів і Знайомих у цей день згадати Покійного у своїх молитвах.

дружина — ЮЛІЯ
донька — МАРУСЯ

Ділимося сумною вісткою, що 4-го січня 1984 р., у Тернополі, упокоївся

СЛ. П.
МАРКІЯН МАЛЮЦА
народжений 1913 р.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
буде відправлена
в СУБОТУ, 25 ЛЮТОГО 1984 р. о год. 10-ій рано, в церкві св. ВОЛОДИМИРА в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

Сл. п. Покійний залишив у глибокому смутку:
дружину і дочку
сестер і братів з родинами
братанків з родинами
ближчу та дальшу родину в Америці і Україні

Замість квітів на далеку могилу Дорогого Брата і Шваґра складаємо $50.00 на Український Музей в Ню Йорку.

ІЗИДОРА І БОГДАН БОЯРСЬКІ

Вікторія Варварів одержала докторат у Сорбонні

Д-р Вікторія Варварів

Талановита малярка і скульпторка Вікторія Варварів оборонила 19-го січня у Сорбонському університеті в Парижі свою дисертацію „Передхристиянські впливи в українському народному мистецтві" і одержала докторський титул цього славного французького університету, заснованого в 1253 році, що належить до найстарших у світі. Свою докторську працю Вікторія Варварів написала у відомого дослідника мистецтва проф. Рене Пассерана.

Д-р Вікторія Варварів є дочкою добре відомих українському громадянству покійного Константина та Лілі Варварів, внучкою о. Василя Варварова, старшини Армії УНРеспубліки, і внучкою відомого археолога Антона Козаря.

Св.п. К.Варварів займав відповідальні місця в американській дипломатичній службі, був довгий час заступником голови американської делегації при ЮНЕСКО в Парижі, а пізніше, аж до передчасної смерти в 1982 році, директором Телекомунікації в Державному Департаменті у Вашінгтоні.

Вікторія Варварів народилася 21-го червня 1954 року в Ню Йорку. У зв'язку зі службовими обов'язками свого батька, вона попала в Париж в 1972 році і від того часу її мистецький і науковий розвиток був тісно пов'язаний з французькою столицею. Вона студіювала у дуже відомій мистецькій академії „Ecob des Beaux Arts". Потім вона продовжувала студії в Сорбонні, де здобула 1977 року ступінь „ліцянціята", а в 1979 році — титул магістра. Вона докладно вивчала мистецтво підсовєтських нонконформістів і належить до найкращих знавців підсовєтських сюрреалістів.

В Парижі Вікторія Варварів почала також свою успішну мистецьку кар'єру як малярка і скульпторка. В 1975 році вона одержала золоту медаль за свою скульптуру на виставці в „Гранд Пале". Пізніше вона мала успішні виставки своїх картин в різних країнах. Тільки за останніх два роки вона мала 13 виставок.

Крім своєї мистецької праці,д-р Вікторія хоче далі продовжувати свої досліди в ділянці мистецтвознавства. Незабаром вона повертається у Вашінгтон, але думає й далі часто бувати в Парижі, світовому осередку мистецтва, де вона здобула широкі зв'язки в мистецьких та наукових колах.

Н.О.

У тенетах...

Закінчення зі ст. 2.

що тамошні володарі дбають про своїх горожан.

Неопублікований документ НРЦ про опит переведений між членами конгрегації, стверджує, що більшість вірних має або помірковані (центрові), або консервативні погляди у протиставленні до ієрархії, яка виразно схиляється наліво.

У З'єдиненій Методистській Церкві, яка нараховує 9 і пів мільйона вірних від 1968 року число членів зменшилося на півтора мільйона, учасників недільних шкіл на три мільйони, а місіонерів на 65 відсотків. За цей стан звинувачують адміністрацію та лівацьку політику церковного проводу. Останньо навіть створено конкуренційну Місійну Раду, яка в найближчих днях почне діяти проти теперішнього курсу НРЦ. Проти лівого напрямку церковної політики СРЦ і НРЦ є більшість членів, деякі об'єднані церкви і релігійні референтури, але покищо провід не рахується з їхньою думкою, а робить те, що хоче.

Є певні докази, що у проводі СРЦ, навіть на дуже відповідальних постах, находилися люди крайньо лівих переконань. Жертвенність вірних була велика та в добрій вірі, що даровані гроші йдуть на допомогу потребуючим і на зріст релігійного життя у світі, але переконливі факти відкривають їм очі й вони щораз активніше стараються змінити настанову рішальних чинників на верхах. Є деякі показники на те, що,мабуть невдовзі НРЦ у ЗСА зробить у себе порядок і стане на прю з розкладовими й підривними силами в Америці та допоможе оздоровити СРЦ.

Сподіваємося теж, що під вмілим проводом теперішнього Папи Івана Павла II Католицька Церква швидко зліквідує ліві симпатії серед збаламученого духовенства.

Нуклеарний терор

Московські комуністи прямо або посередньо спомагають і керують терористичними рухами у світі та є неперевершеними пропагандистами брехні й майстрами психологічної війни. Кошмар атомового голокосту, хитро диригований Москвою, тероризує слабодухів із політичного й церковного секторів і вони готові йти на всі можливі уступки, щоб відхилити небезпеку нуклеарного знищення, згідно з висловом: „Краще бути червоним, ніж мертвим!"

Москва старається підтримувати постійну загрозу термоядерної війни і таким чином відвертати увагу від Ахіллесової п'яти УССР поневолених народів, від подій в Україні, Польщі, Афганістані, від внутрішньої економічної кризи і т. п.

Комуністи докладають зусиль, щоб розкласти Церкву знутра і подібно, як Російську Православну Церкву запрягти їх до свого імперіялістичного воза. Це більша небезпека, як нуклеарна зброя, що її при твердій поставі ЗСА і вільного світу УССР певно ніколи не вжиє. Духово й морально розкладений Захід без війни стане жертвою Москви.

Радіємо, що українські Церкви — Православна, Католицька і Протестантська в діяспорі не тільки рішуче поборюють комуністичні зазіхання, але й освідомлюють широкі чужомовні релігійні кола про смертельну загрозу для одиниці родини, громади і вільного світу від брутального комунізму, зокрема російсько-большевицької садистичної породи.

На порозі 1000-річчя хрищення України зробім постанову і далі невтомно йти в авангарді Христової віри у змаганні за Божу правду на землі та за найвищі ідеали людини і народів!

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Визначні спортовці УСВТ „Чорноморська Січ"

ТЕНІСИСТ ДАНИЛО НАГІРНИЙ

Данило Нагірний

В організованому спорті почав він виступати в 1976 році, будучи тоді 9-літнім юнаком. Данилко став членом плавацької і тенісової ланок, в яких від самого початку виявив свій непересічний спортовий талант. Вже в згаданому році він виступив в тенісовій дружині „Ч.Січі" в першенствах УСЦАК - Схід (тодішня назва СУАСТ - Схід) і здобув у своїй групі срібну нагороду, тобто друге місце. Свій перший чемпіонат Данилко здобув у першенствах УСЦАК, що традиційно відбувся на тенісових кортах Союзівки в тому ж році.

Ще більш успішним для цього юнака „Ч. Січі" виявився 1977 рік. Данило не тільки що повторив свій осяг в першенствах УСЦАК, але й здобув цим разом титул чемпіона УСЦАК-Схід і одночасно взяв участь у плавацькому чемпіонаті УСЦАК, в якому в переможній дружині „Ч.Січі" здобув в групі 8 - 10 років у вільному стилі свою першу в цьому спорті золоту нагороду. Двоїлася любов Данила до цих ділянок спорту ще в наступних двох роках, коли Данило продовжував успішно виступати в дружинах „Ч.Січі" і в 1978 році ще здобув золоту нагороду в плавацьких першостях УСЦАК у вільному стилі і в 1979 році срібну нагороду в грудному стилі. В 1981 році Данило не мав успіху в тенісових першостях УСЦАК в групі чоловіків,але саме в тому часі він остаточно вирішив серйозно займатися тенісом.

Маючи за собою зрозуміння і піддержку батьків у його виборі, Данило вповні повірив в себе, що може чогось добитися в цій популярній спортовій ділянці. В 1982 році Данило знову виступив в тенісовій дружині „Ч.Січі" в першенствах УСЦАК у старшій групі юнаків і здобув звання віцечемпіона,програючи в трисетовому фіналі до п'ятикратного мистця Андрія Чайковського. В тому ж році разом із іншими талановитим 14-річним юнаком „Ч. Січі" Еріком Матківським здобув перше місце в групі чоловіків у подвійних іграх, пізніше з визначною юначкою „Ч. Січі", своєю сестрою Оленкою Матківською, теж перше місце в мішаних іграх. В тому ж 1982 і в черговому 1983 роках Данило почав виступати в середньошкільній тенісовій дружині Колюмбія в Мейплвуді, в якій сенсаційно неремагав усіх своїх суперників і цим звернув на себе велику увагу спортових журналістів, що постійно присвячували йому коментарі в місцевій і позамісцевій американській пресі. В 1983 році 16-річний Данило в своєму спортовому багажі вже мав три юнацькі чемпіонати ЗСА і чемпіонат середніх шкіл Ню Джерзі. Після здобуття чемпіонату Ню Джерзі відомий тенісовий тренер Дан Кейн, між іншим, відмітив: „Данило не тільки показав, що він найсильніший тенісист поміж середньошкільниками в Ню Джерзі, але й відзначився особливо доброю спортовою поведінкою". Ці і багато більше компліментів з гри і джентлменської поведінки Данила Нагірного постійно відмічувала американська преса. В цьому часі особливим тренером Данила був теж відомий тенісовий фахівець Алекс Маєр. В травні 1983 року Нагірний взяв участь у міжнародному тенісовому турнірі на Тайвані, де дійшов у поодиноких іграх до чвертьфіналу, в подвійних — до фіналу. Швидко після повернення додому Данило продовжував виступати в своїй шкільній дружині. Після цього йому простелився шлях до Каліфорнії, де він, між іншими, відбув пробні гри за вхід до дружини юнаків за чашу Дейвиса. У вересні Данилові відкрили двері у відомій в ЗСА тенісовій академії Ніка Боллетієрі в Брейндентоні на Фльориді. Саме цій академії, як зазначив Данило, він завдячує здобуття звання першуна у віковій групі 18 років і нижче.

Данило міг би вже виступати в професійному тенісі, але він думає логічно про своє майбутнє і має намір закінчити вищі студії. Все-таки цей український юнак має можливості помірятися своїми спортовими силами з професіоналами. В січні цього року, наприклад, Данило виступив в його першому професійному турнірі у Філядельфії, де в другій рунді кваліфікацій елімінували Ніка Савіяна, 93-рангового у світі тенісиста. До головної рунди цього турніру загородив Данилові дорогу професіонал Дейвид Пейт з Ляс Вегас. Данило Нагірний — найбільш надійний тенісист УСВТ „Чорноморська Січ" і взагалі в українському тенісі у вільному світі. За останніх кілька років він досяг значного прогресу — вибився до першої десятки у своїй віковій групі в ЗСА. Грає сильно, технічно і різноманітно. Затримуючи статус аматора, Данило, беручи під увагу його юний вік, зможе бути кандидатом до збірної ЗСА на Олімпіяду в 1988 році, коли, як відомо, теніс буде включений в програму Ігрищ. А після цього Данило, напевно, зможе приносити славу собі, тенісовій ланці УСВТ „Ч. Січ" і взагалі українському тенісові поза Україною на професійному рівні. Цього саме бажають своєму талановитому юнакові його друзі й подруги з тенісової ланки „Ч. Січі", як і провід та членство Т-ва, що в цьому році відзначає свій 60-річний ювілей.

О. Т.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 4.

Владика Марко Гундяк, Картерет	12.00
В.Дужинський, Клівленд	12.00
Р. Левицький, Філядельфія	12.00
д-р М.Новосад, Елджин	12.00
П.Слотюк, Варнак	12.00
В.Личик, Рівер Форест	10.00
Д.Пристай, Рочестер	10.00
Е. Стефурак, Чикаго	10.00
С. Тищенко, Наєк	10.00
Б. Артимишин, Гантінгтон Веллі	7.00
д-р І. Гребеняк, Лаудонвілл	7.00
Й. Зубрицький, Джерзі Сиtі	7.00
В. Кий, Валлінгфорд	7.00
З. Клюфас, Гайленд Парк	7.00
М.Кострицький, Філядельфія	7.00
Л. Мельник, Елмгирст	7.00
Я. Німилович, Миддлбург Гайтс	7.00
д-р Т.Новосівський, Раквілл	7.00
П. Одарченко, Такома Парк	7.00
М. Палій, Джексон Гайтс	7.00
П. Рибенський, Клифтон	7.00
Л. Фігурський, Скарсдейл	7.00
П. Фута, Рочестер	7.00
М. Черевайко, Чикаго	7.00
С. Чорний, Бронкс	7.00
д-р Стеткевич, Тонтон	5.60
С. Джан, Бала Синвид	5.00
д-р Р. Дзюбик, Норвуд Парк Тавншіп	5.00
А. Дикий, Миддл Виледж	5.00
М. Крижанівський, Рочестер	5.00
М. Майорчак, Іст Геркімер	5.00
С. Федик, Дітройт	5.00
Н.Франко, Пітсбург	5.00
М. Шевчук, Трентон	5.00
Н. Юрчинська, Трентон	5.00
О. Зарічний, Сиракюз	4.00
В. Колодій, Нюберри	4.00
М. Олійник, Голліс	4.00
К. Панчешіне, Вудбайн	4.00
В. Дякон, Фініксвілл	3.00
П. Молодович, Клифтон	3.00
М. Токар, Сиракюз	3.00
Г. Блонський, Чикаго	2.00
П. Вербовський, Лонг Айленд Сиtі	2.00
Р. Вомпель, Філядельфія	2.00
Т. Гайдукевич, Флинт	2.00
Й. Галичин, Йонкерс	2.00
Я. Гарасовська, Чикаго	2.00
М. Головата, Йонкерс	2.00
Д. Головатий, Піттсбург	2.00
Л. Гуменюк, Лонг Айленд Сиtі	2.00
А. Данило, Ню Гейвен	2.00
Н. Данилюк, Елмгирст	2.00
Ю. Демченко, Бейон	2.00
Л. Добровольська, Брайтон	2.00
Б. Желехівський, Бетлегем	2.00
Ю. Залізняк, Рашвілл	2.00
Т. Іванів, Джерзі Сиtі	2.00
д-р В. Іванович, Севен Гіллс	2.00
М. Іващенко, Балтимор	2.00
Н. Кальман, Евінг	2.00
С. Коваль, Гарфілд	2.00
З. Коваль, Севиклі	2.00
В. Когутяк, Ютика	2.00
С. Конрад, Філядельфія	2.00
О. Корсунь, Філядельфія	2.00
К. Коць, Джерзі Сиtі	2.00
В. Криса, Говелл	2.00
С. Кузьмович, Філядельфія	2.00
О. Куницька, Ню Йорк	2.00
Ю. Левицький, Ню Йорк	2.00
О. Левицький, Вудгейвен	2.00
А. Лисак, Іст Гартфорд	2.00
Г. Мисишин, Спрінгфілд	2.00
Д. Михайлів, Менвілл	2.00
О. Михаленко, Ст. Пітерсбург	2.00
М. Міщук, Карнегі	2.00
Е. Мороз, Кренбири	2.00
А. Мотрович, Акрон	2.00
А. Озеранець, Линколн Парк	2.00
М. Ортинський, Тонаванда	2.00
В. Пальчинська, Ню Йорк	2.00
В. Прокопів, Відспорт	2.00
О. Ратич, Едисон	2.00
І. Руденський, Парма	2.00
В. Семків, Чикаго	2.00
А. Сидоряк, Брансвик	2.00
Б. Смолинський, Шрусбури	2.00
І. Скіра, Філядельфія	2.00
М. Томків, Чикаго	2.00
О.М.Тишовницький, Лос Анджелес	2.00
Й. Фуга, Фініксвілл	2.00
о. шамб. С. Хрепта, Стемфорд	2.00
Д. Хромяк, В.Раксбири	2.00
М. Цибик, Тамс Рівер	2.00
С. Цимбала, Бруклин	2.00
О. Чорний, Балтимор	2.00
Е. Шафран, Форест Гіллс	2.00
Я. Шегрин, Джамейка Плейн	2.00
М. Шумило, Лексінгтон	2.00
С. Щеплоцький, Лорейн	2.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ

26-го ЛЮТОГО 1984 Р.

Редінґ, Па. Ювілейні Річні збори в 20-у річницю заложення 48-го Відділу, Т-ва Т. Шевченка відбудуться о год. 2-ій по полудні в залі Українського Горожанського Клюбу при 542 Савт 7-ій вулиці в Редінґу. На порядку нарад: відкриття, вибір Президії, відчитання протоколу з попередніх загальних зборів, звіти членів Управи і Контрольної Комісії, дискусія над звітами, уділення абсолюторії уступаючій Управі, вибір нової Управи і Контрольної Комісії, внески, побажання і закриття нарад. В нарадах візьме участь основник Відділу СТЕПАН ГАВРИШ — головний організатор УНСоюзу.

Перед зборами заходом Управи Відділу, о год. 11-ій перед полуднем в залі УКЦеркви при 7-ій вулиці в Редінґу, буде висвітлений історичний фільм УНСоюзу „За стерном долі". Вступ на фільм безплатний. До участи оглянути фільм, так і Річних зборах Управа запрошує всіх членів з родинами.

Микола Дубик — голова
Степан Івасечко — секретар

НЕДІЛЯ

26-го ЛЮТОГО 1984 РОКУ

Дітройт, Міш. Річні збори Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича, Відд. 94-ий о год. 3-ій по пол. в ґалерії Ека при 26655 Раєн Рд., Воррен, Міш. На порядку нарад: Відкриття, вибір президії, відчитання протоколу з останніх Річних зборів, звіти Управи і Контрольної Комісії, дискусія над звітами, уділення абсолюторії уступаючій Управі, а відтак вибір нової Управи і Контрольної Комісії на 1984 рік. Затвердження пляну праці на ювілейний рік УНС, внески, закриття зборів. Проситься всіх членів взяти участь в нарадах.

ЗА УПРАВУ:

М. Кончак — голова
Р. Татарський — секретар

Різне

HELP WANTED

• FUNERAL DIRECTORS •